

PHONG-HOA

16
trang

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

7

TOA BỐN N 21 BOULEVARD CARNOT - HANOI
TRUYỀN THỨC 1 BOULEVARD CARNOT - HANOI
FONDATION DEMOCRATIQUE POLITIQUE
NGUYỄN VĂN HAI

DIRECTEUR
NGUYỄN TƯỜNG-T

GIÁ PÁO ĐỒNG LƯƠNG NGOẠI QUỐC
1 năm 3,000
6 tháng 1,600
3 tháng 0,900
ADMINISTRATEUR GÉRANT
PHẠM-HỮU-NHINH

VẤN-ĐỀ PHỤ-NỮ

Muốn giải quyết vấn đề phụ-nữ ta thường do một ý kiến sai là đàn bà cũng như đàn ông, không hơn không kém, như nhau thì quyền phải như nhau nếu không thì đàn bà bị đàn ông áp chế. Đã bị áp chế, phụ-nữ phải mưu lấy giải phóng, thành thử nam nữ phân ra hai phái găng nhau, sinh ra lắm chuyện nực cười vô lý và vô ích.

Sự thật ở trước mắt ta: đàn bà có giống đàn ông ở chỗ nào đâu!

Không hơn, không kém, nhưng mà thực có khác nhau, như thể mà đem so thì không thể lượng được giá trị, đời bên

không bình đẳng mà chỉ là tương đương mà thôi. Nghĩa là trai và gái cũng đều có quyền lợi và trách vụ riêng cả. Không những riêng mà phải hợp lại mới đủ, hai bên đều phải cần đến nhau, ông không có bà, bà không có ông, cũng không làm nên được công chuyện gì ráo! (không kể các nhà sư).

Phải cho có đủ cặp, hay giờ bà đắp lân cho nhau, người ta mới sống nổi trong xã hội và theo thiên tính được.

Đàn ông sức vóc mạnh mẽ, khối óc nở nang, có thể theo đuổi việc khó, nhọc lâu dài được, vậy chức trách là phải ra phần đàn ông, chống chọi với mọi nỗi khó khăn nó ở ngay với sự sống. Còn đàn bà thì chân yếu tay mềm, trí khôn đâu có khét lảnh lợi hơn đàn ông, nhưng thường kém hết từng quai.

suy-luận, làm địa không bền vững bằng đàn ông nhưng vẫn đơn hậu hơn, gia chi để lại thêm có nhan sắc để siêu người, vậy cái chức trách về nhiên của đàn bà là ở trong tình-ái, tình-ái nó tạo nên gia-đình.

Đội với bọn tu-mi, linh-ái thường chỉ là, cái hoa thơm trên đường đời không thể lấy một chữ tình-ái thôi làm cứu cánh được, nhưng đối với đàn bà thì tình-ái chính là mục đích, là phương châm, là cứu cánh suốt cả một đời vậy. Cho nên đàn bà đều có người vịn ra ngoài là thói, lập nên sự nghiệp phi thường, hoặc ra công đáng lấy công việc bọn tu-mi thường làm, nhưng đại để, đàn bà ở trong khuê khốn vẫn là đặc vị và dễ tìm thấy hạnh phúc hơn cả.

Khôn gêm, mây râu đã liên lạc mặt

thiết vớt nhau như thể thì phụ-nữ giải phóng cũng không giải phóng, cái đó không phải riêng phụ-nữ giải-quyết mà được. Giải quyết một phần đó là do ở bọn nam-nhĩ, tức là các ông chồng vậy.

Mà muốn giải quyết vấn đề được trọn hơn hết, người chồng tất phải hết sức công bình, phải trọng nhân cách vợ, phải là một người bạn, vừa là một người che chở cho lại vừa là một người tinh thần nữa.

Nhưng đối với hạng người khôn khéo ấy, làm gì có vấn đề phụ-nữ giải phóng.

TÂN-VIỆT

Bài « Bọn mới đối với sự thờ phụng tổ tiên » đã hên đáng thì nay vì một lẽ riêng phải tạm hoãn.

PHONG HOA

hôn bướm.. ..mơ tiên

của Khai Hưng

Tên thật là Đông-Sơn

Anh sung trong vạt của vườn thái dương thung chập, chiếu qua rặng lim um tùm. Mấy cây chầu chùng quanh vườn sẵn sớ sắc cảnh khô. Luồng gió thoáng qua, lá vàng rơi lác đác..

Lan ngồi dưới ánh nắng, thì thầm đọc kinh, thỉnh thoảng lại đặt quyển sách xuống, ngo ngác nhìn... Tiếng lá rụng trên vườn sẵn như có mãnh lực gì khiến Lan ón lại những mẩu đời kỷ vãng... Lan nhắm mắt trong trí lại tưởng tượng ra cái cảnh lá rụng khi đi chùa Long-Vân... cái cảnh bên bờ suối mấy gốc thông già gió chiều hiu hắt... là thông khô... theo giòng suối trôi đi..

Lá rụng!
Từ đó đến nay đã qua sáu tháng. Lan trải bao sự buồn, nhớ, mừng, lo...

Trong khoảng mười hôm đầu Lan ủ rũ ầu sầu. Rồi dần dần ngày đêm vui đạo Phật, lòng cũng nguôi nguôi.

Tuy khi đêm khuya thức giấc, khi chiều tà gió thổi, khi trăng mọc đầu non, hình ảnh người bạn cũng còn phảng phất trong tâm trí, nhưng đạo từ bi vẫn thắng nổi được ái-tình. Chỉ ít lâu là ảnh ai đã mờ hẳn trong trí nghĩ. Rồi sự buồn, nhớ đời ra mừng vui. Trong lòng Lan hơn hờ rắng đã qua được một bước khó khăn trên con đường tu hành.

Lá rụng!...
Tiếng lá tí tách trên bờ rào khó bỗng gọi tới chuyện cũ đã hầu quên. Lan nghĩ mà lo... lo một ngày kia sự bí mật của mình sẽ bị phá. Biết đâu 'rong khi vui anh em chàng chẳng 'huật lại câu truyện gặp gỡ... Nếu chàng quên... nhưng nào chàng có

quên được. Đã một lần chàng đi xe đạp đến gần chùa, ngồi nghỉ ở quán một lúc rồi lại quay xe trở về Bắc. Tuy Lan cho là Vân trông nhảm, nhưng tâm trí Lan vẫn thì thầm với Lan rằng đó là chuyện thực... mà Lan cũng muốn đó là chuyện thực.

Mặt trời đã xế về tây. Luồng gió lạnh thổi, Lan rùng mình ngo ngác nhìn quanh, như sợ có người đứng nghe trộm được những ý bất chính

của mình... Lan cố không tư tưởng nữa, muốn theo gương sư cụ ngồi lững tựa đề tìm chân lý...

Đồng có tiếng sột sạt ở sau lưng, Lan giật mình quay lại, Ngọc đương rón rén đi tới. Lan mừng quynh, thốt nhiên kêu rú lên:

— Ông Ngọc!

Ngọc mỉm cười không trả lời...

Lan sực tỉnh, bẽn lẽn, trách bạn:

— Ông đã hứa với tôi rằng ông

quên... ông còn lên?

Ngọc mỉm cười, trả lời:

— Tôi cố quên nhưng nào có quên được!

Rồi Ngọc buồn rầu, kể lè:

— Nếu chú thẩu nỗi đau đớn khổ sở của tôi, thì chú cũng sẵn lòng tha thứ cho tôi.

Lan nghiêm sắc mặt:

— Tôi đau đau...

Rồi n í lảng:

— Mời ông hãy vào chùa chao củ, củ nhấc tới ông luôn và nhớ ông lắm.

Ngọc vội gạt:

— Không, không... tôi không lên thăm cụ đâu!... Tôi chỉ lên thăm chú một lát rồi lại về ngay bây giờ.

Lan đỏ bừng mặt, Ngọc tưởng Lan xấu hổ, nhưng chính Lan sung sướng quá.

Ngọc lại nói tiếp luôn:

— Tôi lên thăm chú, vẫn biết đối

với lời hứa, đối với lời thề, tôi rất cơ lỗi, mà nhất là đối với sự tu hành của chú, tôi rất là người có tội. Nhưng chắc Phật tử cũng thấu lòng chân-thành, rõ nỗi đau đớn của tôi mà xá tội cho tôi.

Lan con mắt lơ lơ nhìn về phía xa:

— Nhưng giờ gần tối rồi, ông về bằng gì?

— Tôi về bằng xe đạp... xe tôi để tựa ở ngoài hàng rào kia kia.

— Nhưng từ đây về Bắc cũng đã xa rồi, lại còn từ Bắc về đến Hanoi, ông đạp sao nổi?

— Cũng phải rồi. Lần này là lần thứ ba rồi, hai lần trước tôi cũng đã lên nhưng lại về ngay, sợ không đ ư vào thăm chú.

Lan lạnh lùng đáp:

— Giá lần này ông cũng về ngay thì phải.

Ngọc không để ý đến câu trả lời của Lan, lại gần đứng tựa vào cây chầu, ngay chỗ Lan ngồi, nhìn Lan, không nói chi hết...

Lá rụng!..

Lan giặt mình bảo bạn:

— Nhớ cụ biết!..

— Cụ biết thì ta thú tội với cụ là cùng chứ gì!

Lan cười nhạt nói:

— Tôi vẫn tưởng ông là bậc quân tử, đáng kính, đáng tôn. Ai ngờ thắm thoát mới sáu tháng giờ, ông đã quên lời thề rồi!

Ngọc nghiêm nét mặt trả lời:

— Chỉ vì tôi không quên được lời thề, nên tôi mới khổ đến thế này. Bản tính của con người là quên. Mà muốn đi tới hạnh phúc lại cần phải quên... Nếu tôi quên được hết,

QUANG-MỸ
13, Rue de la Soie. — Hanoi
Téléphone 70
Soieries de luxe et tous tissus

Bản hiện mới về rất nhiều hàng mùa rét:
HÀNG TÀU: cầm nhung Thượng-hải, gấm, vóc, nhiều đủ các mìn.
HÀNG TÂY: nhung, satin lam hoa gấm, satin len nhiều tây chơn và thêu, và đủ các mặt hàng khác nữa.
bản hiện lại có nhiều các kiểu ô cao (parapluies cannes) để các ngài dùng rất hợp thời trang.

QUANG - MỸ
Hiệu con rồng vàng

Mới có đủ các thứ giầy tây đóng sẵn kiểu tân thời giá rất tốt, giá từ 5p00 trở lên đủ các số chân từ 36 đến 42.

VAN-TOAN 95 Rue de la Soie Hanoi
(Phố hàng dáo)

quên lời thề, quên cái đêm trăng rọi trên đồi, quên lời ăn tiếng nói của chú, quên sự gặp gỡ của đôi ta, quên chú, quên hết thì đâu đến nỗi... nhưng trái lại... tôi nhớ, tôi tưởng tượng như mọi sự kia mới xảy ra hôm qua... nào phải chăng tôi sống trong cảnh mộng?

Lan ngồi nghe, cặp môi hơi hé mỉm cười, đôi con mắt lim dim như đương thiêu thiêu trong giấc mộng... Ngọc nói, lời nói rầu rầu se se như người vũ du em.

Mặt trời đã gần lặn sau đồi, mặt trời lạnh lẽo mùa đông. Gió chiều thoảng qua...

Là rừng...
Lan mở bừng mắt, thở dài:
— Không, không bao giờ thế.
Ngọc vẫn như người mê man, nói luôn:

— Phải, nào phải chăng tôi sống trong cảnh mộng! sáu tháng tôi ở xa chú, tôi coi như sáu năm.

Lan nói:
— Ông điên mất rồi, ông tha lỗi cho tôi, nhưng thực ông điên mất rồi, ông nên cưỡi xe đạp trở về ngay không cứ biết thì sự bí mật đến tiết lộ mất... vì ông điên mất rồi.

Ngọc cười gằn:
— Tôi xin về ngay bây giờ, nhưng tôi xin thề với chú rằng không bao giờ tri tôi lại sống như bây giờ, những lời tôi nói với chú, tôi nguyện có Phật tổ chứng minh, thề ở tận tâm can mà ra. Tôi vẫn biết lòng chân thành của tôi không thể cảm được linh hồn chú, nên nay tôi chỉ lên từ biệt chú lần cuối cùng mà thôi, từ nay kẻ bắc người nam, xin không gặp mặt nhau nữa...

Lan hai tay bưng mặt, nước mắt giàn rụa ướt cả vai áo, Lan cố giữ tâm hồn lãnh đạm, nhưng chỉ giữ được đến thế.
Ngọc vội cúi xuống đỡ tay Lan, kêu van:
— Ngọc xin lỗi Lan... hãy Lan nghĩ mà xem, Lan có thể không yêu được Ngọc đâu... cặp linh hồn ta như một điệu âm nhạc, không cảm động nhau sao được?
Dưới chân đồi, mấy đứa trẻ mặc đồng phục trâu về chuồng, cười đùa vui vẻ, trên cây châu đàn chim se đuổi nhau tiếng kêu nhiệm nhĩp...

Là rừng!...
Lan đứng phắt dậy, se ãy bạn ra:

— Không!.. không bao giờ thế được!

Ngọc lắc đầu, thở dài:
— Tôi thương hại chú quá! Tôi cũng đáng thương, nhưng chú còn đáng thương gấp trăm, gấp nghìn lần! Linh hồn chú bị ái-tinh và tôn-giáo, hai bên lôi kéo... mà là y Trời, lấy Phật, hai cái mãnh lực ấy lại tương đương, nên tâm trí chú càng bị thất chặt vào hai trong...

Lan lùi lại một bước:
— Thôi, ông đừng nói nữa, mỗi lời nói của ông như đốt như se ruột gan

kẻ tu-hành này!... Ông nên về ngay đi.

Ngọc dịu dàng:
— Vàng thì tôi về... Xin kính chào chú ở lại nhé!

Nói xong Ngọc quay đi... Lan ngồi phịch xuống hưng mặt khóc... Ngọc lại trở lại, đứng lảng lạng ngắm Lan.

Mặt trời đã lặn sau rẫy đồi tây. Vạn vật nhuộm màu âm đạm...

Là rừng!...
Lan mở choàng mắt ngờ ngác nhìn... Rồi mỉm cười:

— Ông vẫn chưa về!

— Lan coi, Lan đuổi Ngọc về, mà Lan vẫn mừng rằng Ngọc còn ở lại. Trí Lan đi một đàng, tâm Lan đi một lối... Ngọc thương Lan... Ngọc muốn hi-sinh vì Lan, nhưng chẳng biết sử-tri ra sao bây giờ...

Lan con mắt dăm dăm nhìn về phía chùa, se se nói:

— Quên! phải quên!...
— Nhưng nào quên được!...
— Nếu thế thì chỉ còn một cách

bỏ chùa đi trốn...
Lan sợ Ngọc hiểu lầm, nói tiếp theo luôn:

— Bỏ chùa đi trốn, đến tu ở một chùa khác, một chùa trên Thượng-du.

Ngọc có vẻ sợ hãi, vội gạt đi:

— Không, nên! nếu Lan đi thì Ngọc sẽ chết khô, chết héo, mất... Ngọc chẳng dám mơ màng chi chi, chỉ ao ước thỉnh thoảng được lên chùa nhìn thấy mặt Lan là đủ rồi. Vậy xin Lan cứ ở lại đây tu hành, rồi ngày ngọc được nghỉ học, lại cho phép Ngọc phóng xe đạp lên chùa thăm... Lan cótrag như thế không?

Ngọc mỉm cười:
— Tôi xin thề với Lan rằng tôi giữ được mãi như thế... Tôi xin viện Phật-tổ tôi thề với Lan rằng suốt một đời tôi, tôi sẽ chấp-thành thờ ở trong tâm trí, cái linh-hồn dịu dàng của Lan.

— Thế nghĩa là thế nào?

— Nghĩa là suốt đời tôi, tôi không lấy ai, chỉ sống trong cái thế giới mộng ảo của ái-tinh lý tưởng, của ái-tinh bất vong bất diệt...

Lan hai dòng nước mắt dăm dăm, dịu dàng bảo bạn:

— Không được!, còn gia đình của ông?

Ngọc lạnh lùng:

— Gia đình!.. Tôi không có gia đình nữa!.. đại gia đình của tôi này là nhân loại, là vũ trụ... mà tiểu gia đình của tôi là... hai linh hồn của đôi ta... ẩn núp dưới bóng từ-

bi Phật tổ...
Lan tươi cười, ôn tồn bảo bạn:

— Tôi không ngờ Phật giáo sẽ cảm hóa ông được sâu xa đến thế... Giá tấm lòng của đôi ta cũng cảm hóa được như thế!...

Ngọc vui vẻ:

— Yêu là một luật chung của Tạo hóa... mà là bản tính của Phật giáo... Ta yêu nhau... ta yêu nhau trong linh hồn, trong lý tưởng... Phật tổ cũng chẳng cấm đoán đôi ta yêu nhau như thế.

Lan lấy vật áo lau nước mắt:

— Tôi hiểu ông lắm rồi! vậy xin ông trở lại thời kéo-trời đã sắp tối... Ngọc vui cười:

— Thế chủ nhật sau, tôi lại lên đây nhé, Lan chờ Ngọc đấy!...

Lan ngẫm nghĩ, nhìn Ngọc, mỉm cười không nói gì.

Ngọc từ giã Lan, giắt xe đạp xuống đồi.

Bấy giờ sắc giới dần dần, vạn vật như theo tiếng chuông chiều thông thả sắp rơi vào quầng êm đêm tịch mịch.
Lan đứng chấp tay tụng niệm, con mắt lơ lơ nhìn xuống con đường đất, quanh co lượn khúc dưới chân đồi...
Giờ chiều hiu hiu...
Là rừng!...

Hết
KHAI HUNG

Kỳ sau
sẽ bắt đầu đăng
BÔNG CỤC VÀNG
của KHAI-HUNG
Tranh vẽ của Đông Sơn

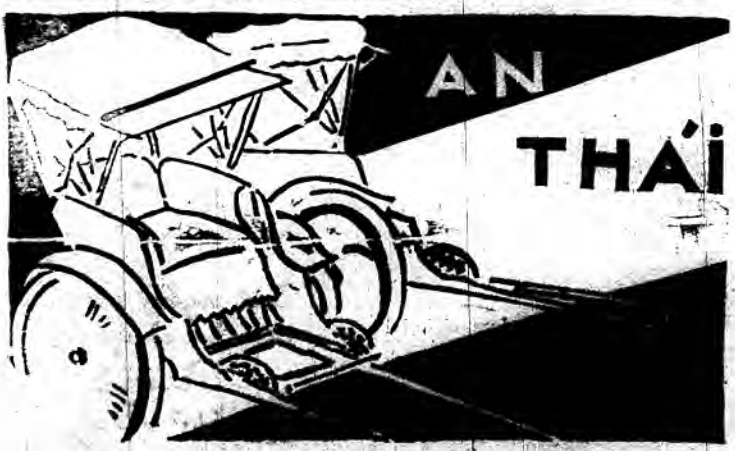
Kính cáo độc giả

Các bạn đọc báo hoặc đã gửi giấy mua năm hoặc vẫn thường nhận được báo xem mà chưa trả tiền, thì xin gửi tiền về cho nhà báo.

Nếu không nhà báo sẽ nhờ nhà gây thép đòi, tiền phí tồn các ngài phải chịu.

Những bạn ở xa nhà gây thép không tiện việc gửi ngân phiếu, thì gửi tem về nhà báo cũng nhận (tem 0,05 trở lên)

PHONG HÓA

Hiệu đồng xé tay rất chắc chắn: 23 Phố Cầu Gỗ - Hanoi

Nước hoa hiệu con voi

Nguyên Chất

Jasmin, Fiedr d'Amour, Rose, Violette, Quelques fleurs Menthe			
1 lọ 3 grammes	0p20	1 tá 1p70	10 tá 1p00
1 lọ 6 grammes	0p30	1 tá 2p70	10 tá 2p00
1 lọ 20 grammes	0p70	1 tá 6p30	10 tá 6p00

Phúc-Lợi 70 Paul Doumer à Hảiphong

KHOA HỌC

Shu nữ

Tập hồ sơ của Thiên Lôi

It lời ngỏ cùng chị T. T. Lượng

(Tiếp theo)

... khắp bốn góc nhà, rồi chạy lại quay lit chung quanh cô đầu chú để chúc cầu bách niên giai lão! Quay mãi, mùa mãi, quay mùa đến kỳ chạy tuốt cả quần áo cô đầu, thiên lôi mới xấu hổ lén qua cửa sổ trước mà ra ngoài. Thật là ông khách thiên lôi!

Nhiều người gặp thiên lôi béo tròn lỳ lẫm. Hễ gặp thì chỉ vừa kêu lảng lảng nước, vừa chạy chứ chẳng ai dám đứng lại nhìn để xem thiên lôi hồi hay không hồi. Nhưng thiên lôi coi việc đi mặc cho ta chạy, ai có phận nấy. Thiên lôi tròn nghịch chán, rồi tự khắc nở toang ra.

Buồn cười hơn nữa là có chị nhà quê họ đang đi, gặp thiên lôi tròn đang thung thăng dữa đường. Thiên lôi chạy tuốt ngay lại, mán mề hai bàn tay chị chẳng rời sẵn chỗ hông ở dưới chui tọt ngay vào, lên thẳng lên ngực, khoét áo bay ra ngoài, còn chị chẳng hoảng sợ chỉ ngã lăn mà thôi, không chết.

Tròn như vậy, chẳng biết thiên lôi định đặt áo hay đặt quần, mà một hôm chạy tọt ngay vào nhà chú phó may. Nhưng không đặt gì cả. Thiên lôi chỉ lẩn đến quần quít vào chân chú, chú rọng chán ra, thiên lôi lẩn ra chỗ khác, bay vụt lên, rồi lách qua cái lỗ ở ngoài. Cái lỗ này nguyên là cái lỗ để thông khói. Nhưng chú phó bỏ lỗ đi đã lâu, nên sợ mưa hắt, chú đã lấy giấy quét tẩm nhằm lượt hồ dán bịt đi.

Đến nay thiên lôi lách qua, tưởng phi rách chấy giấy, ai ngờ thiên lôi chỉ bóc tuốt ra mà thôi thưng đang làm thầy những kẻ bóc thợ trộm!

Lại có nhà được cái hân banh thiên lôi tròn đến chơi, đến chơi cũng vào đàng cửa sổ. Ông khách quý to

bằng cái đầu đưa trẻ con, cứ lần lần hết số nọ đến số kia, rồi nhận cửa rạn bát, khách chui tọt ngay vào lúc khoảng một hồi, sau ung dung lẩn ra cửa sổ đi mất.

Chủ nhà chạy vào điếm lại bát thì lạ, mấy chông đĩa, chông rọ cũng cứ cách một cái lảnh một cái vỡ.

Thiên lôi gặp ai cũng trêu ghẹo; đàn ông, đàn bà, nhà tu, bác sĩ, đến cả các chúa tàu, thiên lôi cũng chẳng từ.

Ghẹo các chúa tàu, thiên lôi lại bày ra cách khác. Thiên lôi bế lại kim chỉ nam, mà nào thiên lôi có đưa vừa đầu, có khi đưa quá, khiến cho tàu đình sang nam, cứ nhe phía bắc mà chạy hoài. Có lúc muốn ra khơi, lại cứ thẳng chỉ mé bờ mà tiến mãi...

Đến khi gặp tàu khác, tay bắt mặt mừng, sau câu hàn huyên mới rất mình rủa thiên lôi: con nhà giới đánh.

Thiên lôi ghé góm đã có tiếng, thế mà có hạng người dám cả gan trên thiên lôi mà không sợ chết. Cái hạng người ấy là các nhà bác sĩ dù đến chết cũng bảo hùa tằm xét là của người thượng cổ chứ chẳng phải là gia bảo của ông thiên lôi thiên liếc gì cả.

Các nhà đoán rằng thiên lôi chỉ bởi điện mà ra, các ngài chẳng đoán dựa giảm, đoán ngần ngo như các thầy bói, cho nên khi đoán, mọi người đều lần lượt thảo chương trình ghẹo lại thiên lôi.

Ông Franklin cùng mấy nhà khoa học khác trước còn thử bằng máy điện đã, sau mới reo quẻ, công bố cho khắp châu Âu. Thiên hạ võ tay hoan nghênh một cách rất cung kính. Chỉ duy có nước Anh, cho tiên-sinh

Độc Phong-Hóa ngày 27 Octobre. trong cô bài chị chất vấn ông Nhất Linh. Trong bài ấy chị có nói chị em bạn gái sẽ đi chậm giải phóng là do ở hoàn cảnh xã hội sui nên. Nhưng theo ý tôi do ở hoàn cảnh thì ít, mà do ở chị em ta thì nhiều. Vẫn hay trong buổi đời nửa mới nửa cũ này, chị em ta khó mà giải phóng một cách nhanh chóng, nhưng nếu chị em ta có đủ kiên nhẫn, mặc kệ hoàn cảnh cứ noi theo con đường giải phóng mà lần tới thì mong gì chẳng đạt tới mục đích.

Hướng chị, phần nhiều chị em ta, còn nhiều chị hiểu lầm hai chữ «giải

là một anh cuồng, vì tiên-sinh đời thu điện trên giới, xuống đất.

Tin ấy sang Pháp, ông Buffon biết ngay là câu chuyện thiết thực, bèn cậy ông Dalabard dịch bài ấy ra tiếng Pháp cho mọi người trong ước xem, rồi cả hai ông đều dựng cột sắt ngay ở trong vườn để thu lấy điện giới.

Chờ mãi giới mưa, mưa chẳng tới. Sốt ruột ông Dalabard không óm cột sắt được mãi, phải nhờ bích phó mợc Coiffier coi hộ và dặn rằng:

«Tôi đi chơi đây, hễ ở nhà trời mưa to, có sấm sét thì bác cứ cầm lấy cái gậy này mà kéo lửa ở cột ra». Dặn xong, hai tay dứt lui, tiên-sinh ra đi.

Chẳng ngờ đến hôm 10-5-1752 mưa giông đầu tấp đến, sấm sét ầm ầm, bác phó mợc kiểm chức kéo co, y lời dặn kéo ra được một tia lửa, kế tiếp luôn một tia lửa mạnh quá, bác rụng rời, nẩy đom đóm mắt, ù bỏ chạy.

(Chàng thư mười ba

phóng» những cái giờ nó bỏ bước quyền lợi của mình thì chẳng bỏ, lại cứ bỏ những phong tục hay mà noi theo điều dữ.

Vậy cứ lấy sự thật mà xét, thì chỉ tại chị em bạn gái ta chưa có một nền học thức và giáo dục chắc chắn chứ không phải tại hoàn cảnh cả.

Muốn cho được giải phóng, giải phóng một cách dễ dàng mà không làm lỡ, theo ý tôi, chị em bạn gái ta hãy làm cho trọn nghĩa vụ với bản phận của mình ở trong gia-đình, ở ngoài xã hội thì lúc ấy ta có óc óc vọt ra sân quần, đi bộ ra Đờ - sơn hay xa hơn nữa, ta cầm máy ô tô, đi xe đạp tập bơi nhanh, ai còn chê ta được ví ta đã làm tròn nghĩa vụ và bản phận của ta rồi. Điều cần nhất là ta phải đồng tâm, hợp sức cùng nhau, bèn học lực lẫn nhau và phải có một nền học thức giáo dục chắc chắn đủ. Chị Lượng nghĩ sao?

VIỆT - NỮ

Hoàng-hương-Bình ở Kampol.

Một bức thư

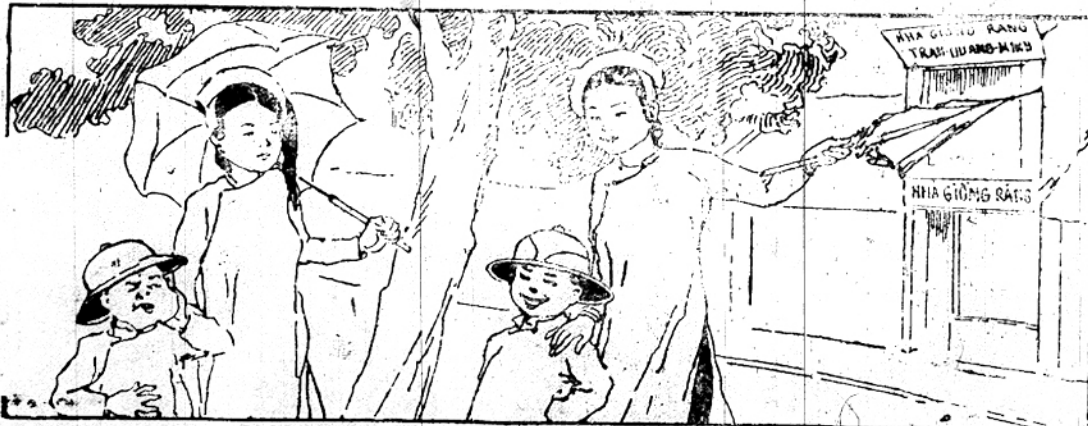
Một bạn đọc báo ở Thủ đầu-mộ: có gửi cho m. t bức thư, đề ngày 23-12-32 Bất đầu bức thư có mấy giòng chữ này: « Những số báo Phong-Hóa của ông gửi vô, tôi đều nhận được hết. Từ số 14 đến số 27 - số 14 đến số 19 thì có 8 trang, v. v. »

Vậy ông hay bà nào viết bức thư đó, làm ơn cho biết tên tước và chỗ ở. Trong thư sau xin nói rõ ý muốn của bạn ra sao để bản báo tiện việc trả lời.

PHONG-HÓA

Ngân phiếu, bài vở, thơ từ, xin gửi M. NGUYỄN-TƯƠNG-TAM 25BdHenri d Orleans, Hanoi

Muốn có ảnh chụp lời mỹ thuật nên lại Hương-kỹ

Bà Nghị— Kia bà Hàn đi đâu đấy? cháu làm sao mà mặt mũi sưng thế?

Bà Hàn — Ấy cháu đau răng, tôi định đến bác Đốc hỏi xem nên mang cháu đi chữa đâu?

Bà Nghị — May quá, thằng cháu này trước cũng đau, mồm miệng sưng to bằng hai thế mà tôi chỉ đem cháu lại nhà giồng răng Trần Quang-Minh chữa vài lần là khỏi.

Bà Hàn — Ấy tôi quên bằng đi đấy, bác Đốc chặn trước cũng giồng răng vàng ở đó, vẫn khen công việc cần thận và kỹ mỹ-thuật mà nhất là chữa mấy cái răng cho bác g. cháu thì lại thần tình quá — Chẳng biết có gần đây không?

Bà Nghị — Kia kia, ngay trước mặt, bác cứ trông biển đề «Nhà giồng răng Trần Quang Minh» số nhà 193 phố Đông, bóng Lờ là phải!

Đồ họa mỹ thuật

PHAM T. Á

Đội nghiệp rường Hoa học chuyên môn

Paris

Ưu tiên đẹp... Ưu tiên rẻ

BUC TRANH VÂN CẦU

Làm annam nhiều khi cũng lợi
Hôm nọ, đi xem trò lạ, vào đến cửa bờ
ngay ra một hào lấy vé.

Người bán vé bảo hai hào - Tôi chỉ:
- Trong giấy quảng cáo, có nói người
Annam vào mất có một hào.

- Chính vậy, ông muốn mất một hào
thì sang cửa bên kia, để riêng người an-
nam vào. Ông muốn vào đây thì mất hai
hào, cái đó tùy ông. Ông muốn đăng nào ?

- Tôi vội vàng nói:
- Thôi, để tôi sang bên kia.
Thế mới biết là annam cũng nhều khi
có lợi. Thảo nào ông Nguyễn trong Thuật
bố to: tôi là người annam.

Khó nghĩ

Nhiều ông trước làm thư ký, sau xin vào
học tại trường Cao đẳng. Học đĩ gần hết
ba năm, thì vừa rồi có nghĩ định giảm lương
Hồi đây các ông tốt nghiệp ra, các ông mới
khó nghĩ.

Giờ về làm thư ký ư? Lương bầy, làm
chục nhưng vẫn là một ông thư ký quên
như xưa! Ra làm tham biện ư? Lên cao
một bậc đấy nhưng lương hạ xuống năm
chục.

Một đăng danh, một đăng lợi. Nếu các
ông còn lương lự thì các ông cứ việc về
hỏi bà vợ, tức khắc các ông sẽ hết lương-
lự.

Yo-Yo

Bên các nước Âu-Châu, dân bà, con trẻ
cụ gì, hàng người nào cũng chơi yo-yo cả.
Bình đẳng lắm Bên ta cũng vậy, ta thấy người
Pháp chơi, ta cũng chơi. Yo-yo là cái chơi
của hạng quý phái, hạng học thức. Dân ông
Cher, dân bà chơi, rồi đến thợ cạo, thợ
may, trẻ bần báo, thùng nhỏ, vú em, phu
xe, ăn mày, ai cũng chơi yo-yo cả. Yo-yo
là cái chơi của hạng hạ lưu, hạng vô học

TA TÂY

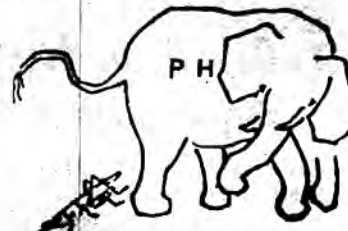
Xưa nay hàng hóa
gì của ta làm cũng có
phần kém hàng của tây
nhưng áo pull-over của
biệt Cụ - CHUNG dệt
có phần xuất sắc chẳng
kém hàng của tây chút
nào.

CỤ CHUNG

68 Rue de la Citadelle Hanoi

CUỘC ĐIỂM BÁO

1. Annam Tập-chí với Phong-Hóa.

2 Ông Tổng báo Phong-Hóa cho ông vào...
Cụ BANG BI.

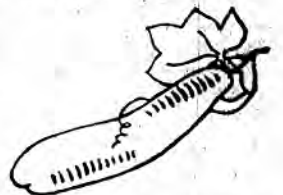

Phong hóa định nhét vào...

... nhưng cụ Bả đã ra.

3. Chân dung cụ Bàng Bi

4. Báo Phụ-nữ thời-đem kén c' ông.

5. Sự tình cờ

Ba báo: Từ Dân, N ng Công-Thương và
Thương báo họp lại thì thành ra cái hình
tam giác.

6. Báo văn học tạp-chí

- Will you read Văn-Học tạp-chí of
Đương bá Trạc? (ông có muốn xem Văn-Học
Tạp-chí của ông Đương bá Trạc không?)
- Tôi chề nấy, chớ có giết người sếch chớ làm
nữ mây phàn (Cảm ơn ngài, hôm qua tôi
đã an con nếp nát rồi).

Hiệu ảnh Hương - kỹ

Từ Dân chú ý

thức, yo-yo không đáng chơi nữa, s' vào
nó thì hẳn tay, chơi đến nó là đồ tiện,
Bình đẳng lắm!

Thế thâm biết mấy!

Độ này sách quốc ngữ xuất bản ít mà
bán không chạy - Các nhà văn sĩ ta lo.
Các ông sở trường nhất lối văn sâu thâm,
nhưng người xem họ buồn quá, họ không
buồn xem nữa.

Tình cảnh các nhà văn sĩ ta thật là thế
hâm (mỗi lần nghĩ tới, tôi không khỏi sa
mấy giọt lệ thương tâm, mà than cho thế
sự thàng trầm, cuộc đời đau bề, bất
chước bà Trương Phổ nào ruốt, kêu lên
« than ôi... than ôi... » đúng ôi lầ)

Nhưng, than ôi! ngờ dân lại có cuộc thi
của Văn Học tạp chí, giải thưởng ba trăm
bạc! ba trăm thật là một số to trong lúc
khủng hoảng này! Giải ấy sẽ để thưởng cho
quyền sách mero. Các nhà văn sĩ sâu thâm
ta đành tắc lưỡi, mà than: than ôi! đó là
một cái mero.

G O X.

Tranh dự thi — Số 13

- Tại sao lúc bán... còn lại phải nhả m một mắt lại mới bán trúng?
- Vì nhâm... cả hai mắt thì còn trông thấy gì nữa!

HUẾ DÂN
NHÀ TRÔNG RĂNG
CÁI HANG ĐA GIỚI HANG ĐÔNG
CHUYÊN MÔN
TRÔNG RĂNG, CHỮA RĂNG
DUỖNG NỮ, VẮN QUYỀN
CÓ UANG, CHỨNG CHỈ 8 PHÁP
KẾ, LẠI CÔNG VIỆC KHẮT KAM
HỢP VÀ MẠC CHỌM 1111

Sách mới, có rồi!

Phạm Ngũ Lão ở Hanoi và ở các tỉnh khác: Lạng-Thạch-Đá; Lạng-Đá đèo núi v.v. Về phía nam ngay cửa sông có sách nói về Thành phố Hanoi và các công trình kỹ thuật có cả Hanoi và các tỉnh khác, và nói về về Lạng - có: Sơn-Đa, Phong-cảnh, Cảnh-trí, Giáo-Đức, Văn-hóa, Tôn-giáo, Phong-tục, Các hội, Y-học, Kỹ-nghệ, Thương-mại, Cầu-lạc-bộ, Lại có nói về về Cao khố, như Án cấp, tập, bài tập, giáo người v. v. Vậy muốn thông-tháo mọi N & Hanoi chỉ cần những N người Hà-thành mà ở đây cũng cần biết. Các công trình thêm trước công trình (Tạp chí kiến trúc và kiến trúc) Mưa buồn mưa là ghi thơ và minh họa chỉ để cho nhà xuất bản như sau này:

NHẬT-NAM THU-QUÁN
26 HÀNG-ĐÔNG HANOI

Ái sẽ chúng ?????

Cả riêng 200 số biểu các ngày có xe đạp đem đến sơn và mạ, hoặc mua hàng ở hiện Đồng-Mỹ, từ 6p.00 giờ lên.

Số đầu: một cái xe đạp đáng giá 50p.

Số thứ hai: một cái xe đạp đáng giá 30p

ĐÔNG-MỸ

Nickelage - Emaillage au four
Réparation des Cycles.
N. 54 Rue du Papier Hanoi

Vợ chồng Xuân
muốn xuân mãi
nên lại Hương - kỳ

Organes, giống cái (hạt đậu đen)
Đã qua Công-Cháo hàng Lược, ai có tình tỏ mờ chắc cũng lưu ý đến mấy chữ ở cái bên gỗ sơn trước cửa tòa báo Phụ-Nữ:
Phụ-Nữ thời-dâm
Première organe pour la défense des intérêts des femmes Annamites.
Vậy ra chữ organes thuộc giống cái? Hay vì là của giống cái, nên chữ organes kỹ cũng thuộc giống cái đấy!

Bác-kỹ thể thao nói nhữn
Trọng tài bá-tước Baillet với Bác-kỹ thể thao có câu:
Đừng giỡn về bá-tước khế nệ mang hai lớp B.K.T.T. làm vật kỹ-niệm của nhà báo Thể-Thao nước Nam.
Bác-kỹ thể-thao nói nhữn đấy, vì nghe đầu hai lớp Bác-kỹ thể-thao kỹ năng quá bá-tước Baillet đã phải khế nệ kỹ lại trở lại rồi! Trẻ ra bỏ trẻ và khách sạn.

Ngoại đến đây lòng
Trích ở chuyện Mau-nam của Ngọc-Thị M. C. T. số 1034:
Ngọn chèo của Chá-lái đi với em như những trái dao ngoáy đến đây lòng!
Thế thì chắc là em đau đũa lắm, phải chăng có Ngọc-Thị?

Ái muốn hiểu, có mà hiểu
Thư-Nghiệp số 3668, trong chuyện văn-sĩ chết rớt ở ông Tiên-Viên viết:

Trong đám nhà tiên điền bay-dâm, ông xe trông tựa như (tên một rãnh treo giữa trời, ở bên tay phải; nếu đi dọc đường phía Nam lại nằm lẩn với sườn tay mọc và thợ rãnh có một chiếc nhà hai tầng nhưng không cao hơn nhà một tầng ở phố khác).
Một cái nhà hai tầng mà không cao hơn nhà một tầng, nằm lẩn với sườn tay mọc và thợ rãnh, trong đám nhà tiên điền xa trông như lẩn vào rừng cây giữa trời, đó ai biết cái nhà kỳ nó ở chỗ nào?

Một chiếc đĩa so le
Ông Tiên-Viên lại viết:
« Đĩa châu khắp khênh gần đồng nhân ». Nếu đĩa châu kỹ khắp khênh một tý nữa cho bằng nhau thì chắc hẳn nó không khắp khênh nữa.
Giật...
Ông... lại viết:

Một người đàn bà, đương vừa bằng con, miệng ra, tay có do.
Người đàn bà kỳ có thể ra làm việc được đấy!
Tại nó xem văn ông
Ông Tiên-Viên lại viết:
« Ngọn đèn điện buồn ngủ »
Họa chăng có đèn dầu là buồn ngủ, chứ đèn điện thì hoặc là thức hẳn, hoặc là ngủ hẳn, chứ không bao giờ nó buồn ngủ cả. Có lẽ lại nó xem văn ông, nó mới đâm ra khác đời thế.

NHẬT GIAO-CAO

XEM SÔ TẾT
của PHONG-HÓA
20 trang. In mù. Có bìa, giấy trắng

— Đã chưa tên ch ra.
— À ra quý nương sthat yêu lời «thực» đ?

NÊN HÚT THUỐC THƠM

ANG LÊ
SWEET CAPORAL
HIỆU
\$ 0,15
ORIGINE COLOMBE, TRACS

Vẽ ảnh truyền thần bằng than hay mực tàu
Thật giống, thật khéo Không phai màu
ảnh bán thân 50 x 60 **2p90**

Ở xa xin gửi ảnh mẫu về cho
M. TRƯƠNG-TRONG-BINH
Office Indochinois du Travail
81 Route Mandarine Hanoi

THUỐC LẬU THANH-HÀ

Bệnh Lậu là một bệnh có vi trùng (*gonococcus de Neisser*) khi mới mắc quy đầu sưng, ra nhiều mủ đôi khi chảy máu. Từ ba tháng trở đi nếu chữa không hết quy bệnh thành kinh niên (*đái* *chronique*.) Tuy vậy, dễ chữa hơn lúc mới bị, mà ra ít hậu quả khi không có, song những khi một nhọc, như khuya rứa này, bệnh lại phục phát, trong nước tiểu thường có vẩn như sợi chỉ (*filament*), nhưng rất khó chữa. Có người dùng đại tiểu mễ năm không khỏi. Khi nào muốn khỏi một cách chắc chắn xin mời lai, hoặc viết thư về hiệu THANH-HÀ mới mắc dùng số 7, kinh-niên dùng số 7. chỉ trong vài tiếng đồng-hồ là bệnh đỡ ngay. Và lại chất thuốc hóa bình không bắt đi đại rất, không một nhọc như những thuốc có hoa miên. Dùng thuốc đi làm như thường.

giá 0p60 1 ống

Sau khi bệnh tình đã khỏi hẳn ông muốn được bồi bổ cho chân thận lại như xưa (khởi vàng đầu đau lưng đi-tĩnh mộng-tĩnh v.v.) thì nên dùng KIẾN-TINH-TỬ-TRẦN-HOÀN. Đành bà muốn được kinh-nguyệt đều hòa lợi đường sinh-dục, khởi khí hư, đau dạ con v.v. thì nên dùng ĐIỀU-KINH-CHỨNG-TỬ-HOÀN. Hai mền thuốc này ai dùng qua cũng đều được kết quả rất mỹ-mãn. Giá một hộp 1p50 ừ xa viết thư về kỹ bệnh sẽ có thuốc gửi cách (lưu hóa giao-nghiên)

Có phòng riêng để thật rửa rất vệ-sinh

Có nhận chữa khoán không khởi không lấy tiền

Thanh-Hà dược phòng
55, Route de Huế, HANOI

THUỐC LẬU HỒNG-KHÊ

Là một môn thuốc ngoại khoa gia truyền ngoại trấn bắc, lại nhờ được sự giúp đỡ của chúng tôi trong mười năm nay, đặt phòng riêng chuyên môn chữa về bệnh lậu và bệnh giang mai nên phát minh ra được nhiều vị thuốc rất hay bổ luyện thêm vào thành một phương thuốc rất hoàn toàn chỉ uống trong bữa sáng đồng hồ là hiện hiệu ngay không bắt đi đại giết không vật vã nhọc mệt không hại sinh dục, đầu bà có chữa cũng uống được. Bệnh mới phải ra mủ, ra máu bắt đầu, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút sạch mỗi khi uống rứa thuốc đêm. trong người uống này lại thấy có mủ và xem trong nước tiểu có vẩn, uống thuốc này đầu khởi rớt sạch. Thuốc đã mau khỏi lại không công phát, nên được sinh em chị em đồng bào tin dùng mỗi ngày thêm đồng, cả người Tây người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khởi rớt sạch, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lậu Hồng-Khê. Giá 0p60 một ống, bệnh giang-mai tìm-la phát hạch lên sỏi nóng sỏi lở loét quy đầu đau xương rất thối rức đau nổi mề đay, ra mào gà hoa khô, phá lở khắp người cả đình thiên phác cấp nguy đến tai mệnh chi công một ống thuốc là cải tử hồi sinh trong 24 tiếng đồng hồ không phải kiêng nước không bắc tên rắng uống thuốc đi làm việc như thường không hại sinh dục. Cũng 0p60 một ống. Xin mời quá bộ lại hoặc có thư về lập tức có thuốc gửi đến nơi mua từ 8 sáng trở lên không phải chịu tiền cước.

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG

81, Route de Huế (cạnh chợ Hôm) Hanoi - T.él 755

Đại-lý: *Bát tiên Vĩnh sát tiên Huế. Số 73 Belgique Haiphong; 12 Rue des Carrenniers Haiduong, Châu thành Hưng yên N°148 Bd Albert 1er Đakou Saigon*

Thiên Hòa Đường (tức Hứa-gia-Ngư y quán) 20 phố hàng Đường Hanoi

Bản đường theo cổ pháp tự chế ra các thứ bào chế, cho đơn bốc thuốc và cao dán hoàn tán, bản đường lại làm đại-lý cho mấy nhà danh y ở các tỉnh thành Thượng-hải, Quảng-dông, Hương-cảng, lại bán cả các thứ sâm, nhung, quế, yến, chân châu, mặt gấu, sa hương, sừng tê giác, sừng linh dương v.v... giá bán phải chăng, các ngài chiếu cố lấy làm hoan nghênh.

Trong hiệu có ông Trung y Hứa-gia-ngư xem mạch làm thuốc, chuyên chữa nam nữ lão ấu các chứng nội thương ngoại cảm và đàn bà, Thai tiền sản hậu, điều kinh, bạch đới với trẻ con các chứng, đần, sỏi, cam, tiểu, kinh phong v.v... rất là hiệu nghiệm.
Giá tiền mời đi xem mạch 1p00 còn những người lao động đến tận nơi, xem mạch không lấy tiền.

TIẾNG LỪNG KHẤP HOÀN CẦU

CHE KINH-THAI

CHIA
V.S:

Nhỏ cảnh sanh nước
Mua tại:
Hanoi Hàng Ngang số nhà 3
Hàiphong Phố Khách số nhà 140

Tuyệt hết Bệnh lậu. Giang

Các ngài sau khi khởi bệnh tình. Bị độc còn lại. Nước tiểu khi vàng T ừ tiện vào cốc trông thấy lặn vẩn đục. Nếu đầu sợi chỉ giây giây như mũi, qui đầu thường ướt đẫm (thức thông ra đôi tí mủ. Hoặc sáng khi ngủ dậy. Trước khi tiểu tiện nặn thấy một chất trắng trắng như sữa đặc, ăn của độc hoặc làm việc gì quá độ bệnh lại phục phát. mà có người xương khớp thường thấy đau mỗi như thế đều là có độc lậu chưa được tẩy hẳn, đi độc còn lại nên thường phát như vậy. Muốn trừ hết bệnh của thì ta dùng ngay thứ thuốc kiến tinh tuyệt lậu (thuốc triết độc) giá 1p50 một hộp, nhẹ 2, 3 hộp, nặng 4, 5 hộp là khởi dứt. Vì thuốc kỳ đã nhiều người dùng qua, nên đã biết tình nghiệm của thuốc kiến tinh.
Có người dùng thời kỳ phát hành đi đ ể i l một cường dương thấy đau nổi hạch ra máu ra mủ; đó là thời kỳ bệnh đang phát. Như thế dùng ngay thứ thuốc chữa bệnh (Thuốc chữa đang thời kỳ phát) giá 0p60 n ột 1 ộp, nhẹ 4, 5 hộp Nặng 6-7 hộp là khởi ngay
Mà người bệnh giang phát ra thì thấy hấp sốt nổi hạch qui đầu lở loét mồm máu mèn tít một mồi xương đau, thính thông thấy bấp thật giật giật. Như thế dùng ngay 4, 5 ộp thuốc Giang giá 0p70 một lọ là khởi ngay.
Những thuốc đã kể ra đây đều không rỗng phật không hại sinh dục. Hiện đã nhiều người uống khởi, và đã nhận được nhiều giấy chứng chỉ của các người uống khởi gửi về cảm ơn. Đáng nhẽ các giấy chứng chỉ rùng lên các người cảm ơn để các độc giả biết. Nhưng bệnh này là bệnh kín. Vậy xin miễn đăng.

Bình-Hưng 89 Pavillons (phố Mã-Mỹ) Hanoi - giầy : ói 543

MÙA RẾT ĐÁ TÔI
Phổi yếu sinh ho, sớm không điều trị, lâu thành lao xuyên,
có một không hai

BỒ-PHẾ THẠNH DƯỢC

Trừ đờm, trị ho, mai lao, hết xuyên, giúp ích cho người, công thật chẳng nhỏ, có dùng mới biết

Lọ con 0p.40
Lọ lớn 0p.80

ĐẠI-QUANG DƯỢC PHÒNG

47 phố Hàng Đường Hanoi — Giày nói số 805

Thế nào là

« Phòng tích »

Phòng tích là căn phòng mà sức lực của người hay bị, từ 25 đến 50 tuổi trở đi. Vì sớm sớm suy yếu với ham mê đọc; 2 là rong đi ngủ hay đi tìm ngủ sớm từ bệnh, gọi là phòng tích. Khi lúc bệnh thấy đầy hơi, tức cổ, tức ngực, không muốn ăn, ăn thì ợ, thường đau bụng đau lưng, chân tay mỏi mệt. Bị nhức, sắc mặt vàng, da bụng gầy. Một tháng 1, 2 lần lần 4, 5 lần Phòng-Tích thảo được Con Châm không công phải, đáng bệnh sẽ thấy dễ chịu hoặc khỏi ngay. Mỗi lần chia hai bữa uống giải khát.

VU-ĐÌNH-TÂN

305 bis, Route Léprieux, Hai-phong
An-từ năm-thiên năm 1928

Các nơi Đại-lý

HANOI: M. Hiền, 27 bis phố Huế; Yên-Vinh-Huân 99 phố mới; Quảng-tiến-kỹ, 4 phố Hàng Long; Nguyễn-ngọc-Linh, 25 phố Hàng Bông — HÀ ĐÔNG: Hiền Nam-Thọ, Chợ Bưởi; Báo-Chân Photo phố Bruxelles; Hàng-Phong ở Chợ Tia — NAM-ĐÌNH: Hiền Sinh-Hàng-Dương 19 phố khách; Hưng-Long ở Hàng-Tích — HÀI-DƯƠNG: Hiền Chí-Lan 11 Đông-Tại — BẮC-NINH: Vinh-Sinh 100 Phố An — SONTÂY: Văn-Thành 47 Phố Tích — HAIPHONG: Hiền Nam-Tân bán sách số 48 phố Bonnal — VINH: Sinh Huy phố gara — HUẾ: Vinh-Tường 49 Gia Long — SAIGON: Hưng-Vượng 14 d'Espagnac.

Các nhà trong họ ký số đại-lý bán.

? Sách Chơi Xuân
NAM-KY
Năm Quý - Dậu (1933)

**Hiệu Bảo-chế
Bảo-Finh-An**

35 — Phố Hàng ngang

Chân-Senk-Yu chủ-nhân

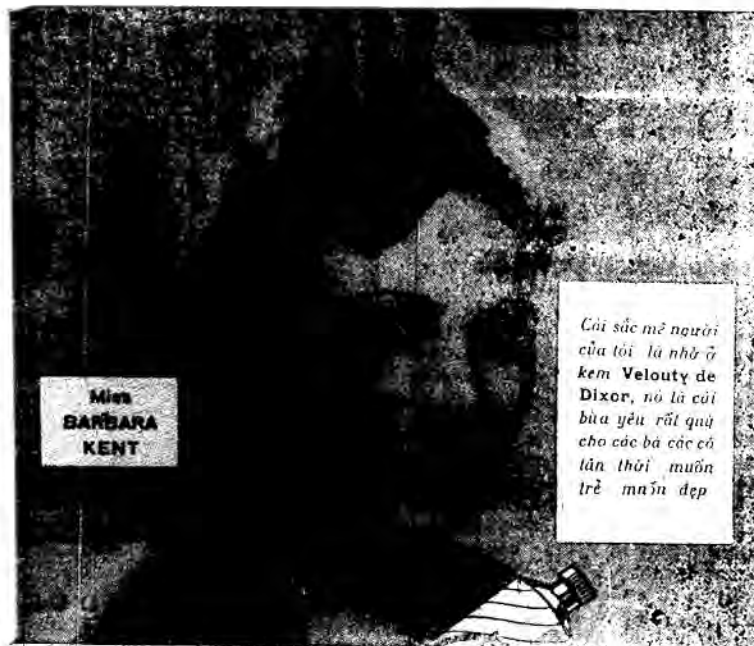
Điện thoại số 380 HANOI

LÀ một hiệu Bảo-chế do ông Chân-Senk-Yu có bằng cấp bên Tàu đứng chủ trương bán thuốc bảo chế và các thứ cao đan hoàn toàn — Có đủ các thứ sẵn thật tốt.

Tiêu-sinh hiện ở nhà cho nhiều các quan Tây Nam, có nhiều giấy chứng chỉ tốt.

Lúc nào quý khách đến xem thuốc thì anh cũng sẵn sàng tiếp không lấy tiền.

Miss BARBARA KENT

Cái sức khỏe người của tôi là nhờ ở kem Velouté de Dixor, nó là cái bùa yêu rất quý cho các bà các cô lần thì muốn trẻ mãi đẹp

Thứ kem thay phấn hiệu Velouté Dixor càng đáng mẫu giá càng mỹ khi ra mướt ra nắng cũng khi nhẩy đầm mà có mồ hôi ra cũng không giảm mất màu kem. Thứ kem này không những thay phấn, mà về mùa rét dùng thay thuốc nở thì không thứ nào tốt bằng.

Có bán lẻ khắp mọi nơi

Đại-lý độc quyền: **LUNE FAT. 23** — Rue Changeurs, Hanoi
TẠI HAIPHONG: có bán ở số 22, 24 phố Khách hiệu A Rrz Mohamêd.
TẠI NAM ĐÌNH: Có bán ở hiệu Giu-Thuận-Long 36 phố Carreau.

THƯƠNG KHÁNH Y-QUẦN
Grande pharmacie sino-Annamite

Những thuốc gia-truyền đã nổi tiếng trong 70 năm nay
Thuốc dạ. — Dùng thuốc này mà tẩy, không phải kiêng cơm, uống vào không đau bụng, người không nhọc mệt, ai dùng qua rồi cũng chứng nhận như thế. Giá bán nhất định 5 xu một liệu, mua buôn tính giá riêng.
Thuốc đau mắt. — Thuốc này là một phương thuốc gia-truyền có đã ba đời nay, dù đau nặng nhẹ, hoặc màng, mộng lâu năm, dùng thuốc này chỉ trong giây phút, tra vào mắt thấy quang ngay, người nhón trẻ con đều dùng được cả. Giá bán nhất định một hào một lọ, mua buôn tính giá riêng.
Nước hoa nguyên chất — rất thơm, bán cực rẻ. Giá 2 hào một lọ.
Thuốc ho. — Dù ho lâu, mới ho, ho gió, ho đờm ra như rãi gà, ho ra huyết, ngày ho 1-2 ho ngày 1-2 ngày, người lớn hay trẻ con mắc phải xin đến ngay.
THƯƠNG KHÁNH Y-QUẦN 172 phố Huế, Hanoi
Thương Khánh Y-quần 172 Route-Huê, Hanoi

**Thực vậy! Thực vậy!
Không giám khoe tài**

Món thuốc trị chứng đau gia-giã của Quảng - Đức - Sinh được phòng chúng tôi, do y-sĩ quan Ngọc-Sơn nghiên cứu rất tinh vi, đã chữa giúp làm bệnh nhân, có chứng ấy thực rất thần diệu.

Mới đây Mme Trương-đức-Hữu chủ nhà hát Phúc-Thắng và M. An-Phú số 4 hàng Bồ Hanoi, cũng có chứng đau gia-giã, có lấy thuốc của bản đường điều được khỏi cả.

Bản đường xem mạch, bốc thuốc, chuyên chữa các chứng ngoại cảm, nội thương và có đủ thuốc hoàn toàn sẵn sàng gói giấy hay đóng hộp để các bệnh nhân đi xa, tiện uống không ngại.

Bản đường chủ nhân xin sẵn lòng khám chữa các bệnh nhân các phương pháp phòng các chứng bất kỳ.

Kính cáo

Quảng - Đức - Sinh
31, phố hàng Bồ, Hanoi

**Nên đọc báo
Đông - Phương**

TAN THANH 145
HANG
3A2
ĐƯỜNG CHUA
VA ĐAI

**DỦ ĐỒ
PHỤ TÙNG
XE TAY..**

**Kiểu mới GIANG ĐẸP
GIÁ RẺ**

Làm câu đối

Học thuộc lòng tuy khó, nhất là khi thấy bắt đọc ôn lại các bài học trong cả một tháng! Song so với làm câu đối thì còn chưa thấm vào đâu. Vì một bài học đầu khó đến đâu, đầu không hiểu nghĩa, mà nhai đi nhai lại hàng chục, hàng trăm lần, cũng có thể nhồi được vào ký-ức. Chứ bắt bộ óc tìm, chín tuổi nghiên nghĩ ở trước một dòng chữ để tìm vần bằng đối với vần trắc, cân nhắc chữ nặng đối với chữ nhẹ, chữ nhẹ đối với chữ nhẹ, chữ nặng vừa đối với chữ nặng vừa, chữ nhẹ vừa đối với chữ nhẹ vừa thì thực chẳng khác nào bắt cậu học trò lớp ba trường Sơ-đẳng làm những phép tính kỹ-hà-bọc vậy.

Thế mà ngày nào cũng phải làm ít ra là hai, ba câu đối.

Tan buổi học sáng, xong giờ giảng nghĩa, bấy học trò đem vở câu đối lên nộp thầy, rồi tùy sức từng người, thầy ra cho vài câu hoặc ba, bốn, năm chữ, hoặc câu đối thơ, câu đối phú. Tôi còn nhớ vào hồi lên chín tuổi, tôi đã phải làm câu đối thơ rồi. Nhưng tôi xin thú thực không mấy khi là tôi đối nổi lấy một câu, phải thầy tìm giúp cho, thì tất ông thế-huynh tá gà, mà mỗi lần ông thế-huynh tá gà, là một lần hoặc túi nhẹ, hoặc đứt đầu.

Ngày này tôi tưởng đến ông thế-huynh, tôi vẫn còn oán giận, oán giận mà không khỏi tức cười.

Hôm nào cũng vậy, tôi loay hoay với mấy dòng câu đối từ lúc kê nghĩa xong cho tới bữa cơm sáng, rồi lại từ sau bữa cơm sáng cho đến tận gần bữa cơm chiều. Đến lúc ấy thì bao giờ thầy cũng mắng cho mấy câu:

— Sao mày giết thế, sao mà ngu thế, để như thế mà không đối được. Đưa sách học đây tao bằm.

Rồi thầy mở đi, mở lại quyển sách...

— Trang này có câu đối được đây này. Chỉ bớt đi một chữ mà thôi.

Hay là:

— Đạn này có câu liền đây! Nhưng phải thêm vào một chữ!

Từ đây cho tới gần tối, tôi luôn mồm nheo-nheo hỏi:

— Thưa thầy, câu này có được không ạ?

Mỗi câu thầy gật là tôi lại run cầm cập.

— Không được! chữ nặng sao mà lại đối với chữ nhẹ?

Nào tôi còn phân-biệt sao được nặng nhẹ!

— Thưa thầy, câu này có được không ạ?

— Sao mày giết khổ giết khổ thế! Chữ bằng phải đối với chữ trắc chứ.

Tôi ngẫm anh em bạn chơi đùa ở ngoài sân, nước mắt tôi chảy quanh. Rồi tôi đưa mắt nhìn anh Trọng (tên ông thế-huynh) tỏ ý kêu van cầu cứu. Hễ thấy anh Trọng sẽ gật đầu nhận lời, thì tôi cũng móc túi lấy hai hào mà gửi sẽ vào tay anh.

Thế là thoát nạn được hôm ấy.

Nhưng còn những hôm túi rỗng! Nào đâu tôi có được cái kho vô tận? Bao nhiêu tiền cha mẹ thường, tiền mừng tuổi tết, tiền nhện ăn quả, tiền bố ông cũng không tài nào đủ để trả tiền thuê gà câu đối. Đến nỗi tôi phải nghĩ ra

một kế: lấy trộm quyển s' mua hàng của cha tôi đưa cho anh Trọng để tùy anh muốn ra hiệu khách ở phố Huyện mua thực gì thì mua. Mỗi lần ăn cắp sổ hàng cũng chỉ trang trải công nợ được dăm ký, rồi dẫu lại hoàn đầy, túi trống thế dẫu khoe lộc lấy lục cũng là vô ích.

Một hôm anh Trọng bảo tôi lấy sổ để anh mua vài may cái quần. Nhưng sổ cha tôi cất tủ khóa cửa thạ, tôi không sao lấy được. Anh chia khóa để mở. Tôi lo sợ anh giận, nhưng không, anh vẫn cười cười, như không, mà trái hẳn với những gì anh nói. Anh lại mách giúp không tôi lấy câu đối thơ. Tôi không nhớ câu thơ ra thế nào, chữ của anh Trọng đối lại thì bày roi đòn quân đi, khiến tôi không bao giờ quên được:

Bài sư nan thậm vô vi đắc (Nghĩa là: lấy thầy khó lắm không làm được).

Kể ra bấy chữ ấy cũng đáng bày roi thật, vì mỗi chữ thầy sẽ một gậy. Có một điều tôi lấy làm lạ: tôi học đã được nhiều chữ mà sao lại không hiểu được nghĩa câu ấy, đến nỗi cứ thế ch p vào vở thôi. Đủ biết tôi chỉ học như con vẹt.

Hồi đó, trong trường thầy tôi, nổi tiếng giỏi câu đối, có anh Nghĩa là con thứ hai thầy. Thầy vẫn khen anh có tài xuất khẩu thành chương. Một bữa muốn khoe cái tài nhả ngọc phun châu ấy, thầy giắt anh và tôi vào hầu quan huyện ở trong huyện.

Quan nghe thầy tán dương cậu con thì cười phá mà nói rằng:

— Ta ra cho ông thành câu này, hễ đối được ta thưởng cái bánh:

Quốc-trung hũu-thỉnh

Không biết anh Nghĩa xấu hổ, hay sợ hãi mà cái tai xuất khẩu thành chương thì hiện biến đầu mất. Thầy đồ chúng tôi cũng hơi nóng, sẽ nhấc:

— Quốc-trung con thường đối với chữ gì?

Anh Nghĩa chẳng ngần ngại, đối liền:

— Thiên-hạ.

Thầy lại nhấc:

— Thế Hữa?

— Vô.

Rồi anh Nghĩa mạnh bạo nói:

— Bẩm, con xin đối: thiên hạ vô nhân

Quan huyện lại cười, cười rũ rượi:

— Hay! nhưng tháng này về sau tất

làm tương giặc.

Mếu quan huyện ngày nay còn sống thì tất ngài phải chịu nhận rằng lời ngài đoán sai, vì anh Nghĩa tôi chẳng trở nên đồ đệ Hoàng-Sáo mà chỉ là một anh buôn tơ, thường thường vẫn vác tay nai hàng lên tỉnh bán cho các hiệu khách.

Quan huyện lại quay về phía tôi:

— Còn cậu này! con ông làm đấy, phải không?

Thầy đồ tôi vội thưa:

— Bẩm vâng, nó còn giết lắm.

Quan huyện là người có óc cha tôi, nên đối với tôi cũng hơi có cảm tình. Ngài liền nói gọt đi rằng:

— Đã biết đầu đây. Ta hãy thử tài em xem nào. Ta ra cho em câu đối nôm này nhé: Ngựa chạy dưới đất.

Em đối với gì?

Tôi loay hoay ngẫm nghĩ. Quan huyện nhấc:

— Ngựa em đối với gì?

— Bẩm quan lớn: rồng. (Chắc tôi nghĩ tới con long-mã vẽ ở đền Sóc-linh)

— Thế chạy?

— Bẩm: bay.

— Còn hai chữ dưới đất?

— Bẩm: trên trời.

Quan huyện đập tay xuống ghế ngựa khen: ngựa chạy dưới đất mà em đối với rồng bay trên trời thì bay thực. Có khi phách anh hùng lắm.

Tôi nghe, sung sướng chảy nước mắt.

Từ đấy, tôi cũng đỡ bị anh em chế là giết.

(LƯU HỮA)

NHƯ LINH

Advertisement for 'NATURE' brand pens. Text includes 'NATURE', 'CO NHAN', 'No 34 Rue des Stores HANOI', 'TEL. N° 893', and 'Vẽ các kiểu máy, kiểu nhà. Tính vẽ đất cát và cầu cống, vẽ truyền thần sơn, mực và thuốc. Làm buồng hoa bằng sơn, cửa và vòi, sơn cửa nhà và quét vôi. Vẽ quảng cáo và biển quảng cáo bằng sơn.' There is also an illustration of a pen nib.

Advertisement for 'CỎ CHI HƠN ???'. Text includes 'Hiện nay đầu KHUYNH-DIỆP là thứ đầu danh tiếng nhất, được các quan thầy thuộc đời công-nhận là hay lắm và được quốc dân tin dùng hơn hết', 'Đầu Khuynh-diệp đã giết không biết bao nhiêu là giải-thưởng trong các cuộc Đua xã Kỹ- nghệ Khoa-học ở xứ ta và tại Pháp. Kể cả Kim-khánh, Long-Tinh, đay, Bằng-Cáp, đầu Khuynh-diệp đã được tất cả 13 cái, toàn là thứ đặc-biệt. Bao nhiêu Khuynh-diệp rất nhiều lời. Các hiệu đã buôn đầu Khuynh-diệp đều chịu là món hàng chạy nhất. Chớ làm với các thứ đầu tên khác', 'Mua buôn, làm Đại lý, gửi thơ cho Khuynh-diệp chủ nhân', 'M. VIÊN - ĐỆ', 'Bổn Ngự HUE', 'Tại hiệu Viên-Đệ có nhiều mua hàng khác toàn là thứ búa hết sức chạy.'

Nghỉ làm !

- Có bảo thứ này toàn tở, mà sao đây lại thấy dễ «vời chác bâu»?
- Ấy... Ấy... để dành lưra cho mỗi nó khỏi cần.

Bài học nhà

- Bấm ngòi, ngòi làm ơn cho phép tôi ho một cái.

..TỪ NHỎ ĐẾN NHỚN..

Đại hội-nghị kinh-tế giải tán
Đại hội-nghị kinh-tế đã tan, các ông nghị cũng lục tục kéo nhau về quê cũ. Mấy ông nghị Lào, trở về Lào, mấy ông nghị Cao-mên trở về Cao-mên, mấy ông nghị Nam-kỳ trở lại Nam-kỳ.

cháu, rồi chiếm Mãn - châu, chưa biết đũa hay thìa. Sang năm Mỹ cũng tập trận ở Thái-bình-dương, giả chiếm nước Nhật rồi ai biết thìa hay đũa ?

Thỉnh cầu

Các ông nghị-viên ta, có một cái biệt tài, mà không mấy ai biết đến là cái tài thao đơn thỉnh cầu. Kỳ Đại hội-nghị kinh-tế vừa rồi có 49 lá đơn thỉnh cầu, kỳ viện dân biểu họp cũng đến 50 đơn thỉnh cầu, mà kể từ xưa đến nay thì để có đến hơn nghìn lá cả.

Vậy ra làm Nghị-viên, cốt nhất phải biết thỉnh cầu.

Thiết tưởng nghị - viên nên in tất cả những đơn ấy, đóng thành sách, xuất bản để làm khuôn mẫu, tưởng rất tiện việc cho các ông nghị về mai sau, để các ông ấy có thì giờ nghĩ về việc khác.

Trường Thương mại

Được tin, trường Thương-mại bị bãi rồi lại có tin trường Thương-mại không

bị bãi, rồi lại bị bãi, rồi lại không bị bãi - đến bây giờ cũng không ai biết trường đó bị bãi hay là vẫn còn.

Chỉ phiền nhất cho các ông sinh viên trường ấy, hiện giờ không biết mình còn là sinh viên trường Cao-dẳng hay không phải là sinh viên trường Cao-dẳng, mà cũng phiền cả cho các cô kén chồng, không biết nên lấy, hay là không nên lấy.

Lấy vợ, lấy chồng

Ngày xưa lấy vợ cho con, không phải là cưới vợ cho con, chính là mua lấy một tay đầu bếp giỏi hay một con trâu khỏe, gà chông cho con cốt để đỡ được một bát ăn, lại thêm tiền tận được mấy sào ruộng.

Đến bây giờ, người mình đã khôn hơn - theo các cụ nọ lại là giỏi hơn - những ý tưởng mua bán ấy, chỉ còn lảng vảng ở những chốn thôn quê, chỗ lỗ. Nhưng đối với việc cưới xin, phần đông người mình vẫn còn nhiều ý tưởng lạ.

Nhà gái, nhà trai đã nghèo sơ nghèo sác, mà vẫn nào sếu, nào hỏi, cổ đàn linh đình, rồi họ xa đến tám trăm thước người quen đến, không biết mặt nữa cũng có mời cho được, chỉ còn luyến khách qua đường nữa là không mời. Nhưng có lẽ, nếu khách qua đường là khách sang họ cũng vẫn vãi ăn cần lắm.

Nhà gái vẫn biết không phải là bàn con, nhưng vẫn thách cho kỳ được, thách trăm, thách nghìn để lấy sang. Nhà trai cũng oai lắm, nào ô-lô hòm, nào sáu banh thượng hạng... cũng để lấy sang... rớt sặc lại tro ra hai vò chông son, chân nam chân chiến, và đầu này khâu đầu khác, nghĩ đến ngày cưới nhau như nghĩ đến cái tội.

TU LY

bán ngưng..

Tại Viên-Đông, nước Nhật được Hăng là chúng Mỹ thuật, nước Tàu được tiếng đã đào tạo ra một quần luận lý chắc chắn. Nước Nam ta cũng không kém gì, sản xuất ra được những tục lệ, kiến cổ như Vạn lý trường thành.

Người mình từ lúc lọt lòng ra, đem bán khoán làm con thân, con thân, đã mắc vào trong tục lệ, rồi cứ theo cái khuôn sáo cũ mà đi, không có gì là sở kiến riêng nữa... như thế cho đến lúc nhậm một đi, tục lệ vẫn còn lẩn quẩn chung quanh năm mươi năm khổ rồi. Một người con gái, theo tục lệ, phải rắng đen, tóc giả, quần thân áo thắm, ăn vận khác đi một chút... đã không phải là người con gái nữa. Làm dân đến lúc ra làng, mua nhiều, mua xũ, mới ra dân, dân bán vợ cho con đi để khao cũng phải một đạ há làng.

Bên Thái-tây, họ hơn người là vì họ biết xét đoán theo lý phải, biết tìm đến nguyên ủy, căn cứ của mọi việc. Ta, ta cũng biết thế, nhưng ta vẫn mê những tục lệ của quê ta, quê ta là quê ta của ta, ta muốn há một chút là quên đi cái ta.

TU LY

Ô.Bài Quang-Chiêu

Có một điều lạ, là ông Chiêu, ông Trinh, lúc ra đã không ai đón, lúc về cũng không ai tiễn đưa, chỉ được dự số một bữa tiệc của Chính-phủ thôi.

Thôi, hai ông ạ, các ông về Nam-kỳ, khiến hạ họ yên, Nhất là ông Lê-quang Trinh, dân An-nam yêu, dân Tây cũng yêu, ông về chắc là họ mời ông đi dự tiệc như sông bạc chào khách, tha hồ mà thề thốt, mấn nguyệt.

Tập trận hòa bình

Sang năm mới 1933 - năm mà các nhà chánh-trị giỏi gọi là năm hòa bình - bộ hải quân nước Mỹ sẽ có một cuộc tập trận rất lớn trên biển Thái-bình-Dương cốt tập trận để giữ hòa-bình thế giới về mai sau.

Bài quân Mỹ sẽ giả Mỹ Nhật-bản làm địch quân, rồi dự bị nào vậy các cửa bờ nào hạ Đông-kinh.

Nhà họ Nhật cũng tập trận ở Mãn

- Thế nào, em bé có đói không. ... có muốn ăn gì không ?
- Bấm có.
- Em bé có thích ăn cá không ?
- Bấm thích lắm.
- Thế thì được, bắt đầu từ ngày mai bà cho cháu ăn mỗi buổi sáng 3 thìa... dần dần

Cái «thần» của phi-lô-dốp tiên-sinh

Phi-lô-dốp tiên sinh làm chủ báo «Phong-Hoa» suốt mấy chục năm nay. Một ngày kia, tiên sinh vừa tới tòa báo, đã trông thấy trên bàn giấy, một chiếc phong bì nhỏ, xinh xinh, chữ viết run run mà cứ xiêu về bên trái. Tiên sinh từ từ xé bì, thấy có miếng giấy nhỏ, trên viết: «Nếu cậu sai hẹn như mọi lần, mười một giờ đêm hôm nay không lại với em, thì em chết mất! Em chết, cậu không thương à, em đợi đấy!» Tuy chữ ký không rõ, mà tiên sinh đã thừa biết là thư của người yêu mình. Giá người khác thì không phải chờ giờ hẹn mới đến.

Nhưng ta phải biết phi-lô-dốp tiên sinh là một người xưa nay rất hết lòng với nghề mình. Tiên sinh khi làm báo, chỉ mong làm cho tờ báo mình có nhiều tin lạ, có nhiều thời sự mà báo khác chưa có. Tiên sinh liền nói chuyện bức thư và ủy ngay viên «phóng sự thực thụ» của nhà báo đi đến nhà tình nhân mình để lấy một tin tức hệ trọng. Tiên sinh dặn: «Đúng mười một giờ một khắc đêm nay, ông phải có mặt ở số nhà ấy... phố ấy, để mục kích và điều tra lần thâm kịch tự sát của một trang mỹ nữ trong kinh thành. Tôi ở nhà riêng đợi ông về, để diễn mấy đoạn trọng hài tuồng thuật về vụ ấy, cho đúng sự thật».

Đêm hôm ấy, phi-lô-dốp tiên sinh nhện ngủ. Trước bàn giấy, tiên sinh

Sét tỵ tự đại
 Bối lòng thương xót bạn bạn nhân.
 Phải bỏ tiền ra để đỡ dần.
 Một chữ làm tin che đàng luật,
 Hai người bảo lĩnh gọi an tâm.
 Chẳng qua buồn bạc ăn đồng lãi,
 Nào phải lên người nich nằng phán.
 Ngán nỗi con đen lòng bạc dẽ,
 Qua cầu lúng bấn đã vong ân!

Con nợ họa lại
 Gớm loài địa đevil hết lòng nhân!
 Hắt máu không tanh, nói đỡ dần!
 Bóp cổ lên hầu phi đạo lý.
 Cầm nhà, lịch ruộng táng lương tâm.
 Hắt hơi ngoài miệng, cửa nhiều lân.
 Sóc mỡ quen mũi, chén dầy phân.
 Lắm kẻ vong gia, người thất thốn,
 Nói gì đến nghĩa, nói gì ân?
 Tú-Mữ

Nghề mới
 Nhân vì kinh tế khó khăn,
 Kiểm tiền chúng phải xoay quanh đủ nghề.
 Thuốc ngang lim lối đem về,
 Gác cao gả bạc canh khay lấy hồ.
 Tưởng rằng riêng tại xa cơ,

Đời ăn nên mới trở trò mà thôi.
 Nào ngờ nay lại có người,
 Bán danh để một tró cười về sau.
 Vì tiền cũng chịu cúi đầu...
 ...Ra các sông bạc mà cầu chút công.
 Muốn gì thì thấy hơi đồng
 Chuyện nhỏ... «ch» để hồng miêng
 lương.
 Gã... quản đã đường,
 Tinh nhàu với cả những phường khổ
 giáy.
 Lễ thường vẫn nói xưa nay,
 Quí tham át hẳn có ngày lạng thán.
 Anh em bao kẻ vì mình,
 Bông dưng cơ nghiệp tan tành như chơi
 Ngọt ngon khéo tán nên nhồi.
 Nợra xe lấp nắp đón mời những ai?
 Giấy người xa xuống giếng khơi,
 Lầu cao hồ để ăn ngồi cho đang?
 Giấu chó gác tra nhà vàng,
 «Nghề kia» nghĩ đến lại càng nhiều
 như!
 Thời.. thời.. xin chờ rõ trò,
 Lương riêng hàng tháng đủ no làm rồi!
 Lắm chỉ cho «túi một đời»
 Cái thần học thức theo loài bất lương...
 TÀO-THỊ

«úy hoáy dữ thảo xong một bài tuồng thuật khá dài, chỉ còn đợi thêm vào vài đoạn, là sáng mai cho thợ «xếp» luôn, trưa mai báo mình sẽ là một tờ báo vô địch về việc «loan báo tin tức nhanh chóng». Tiên-sinh rang dài, đọc lại bài mình, quệt riêm hút thuốc là, trông theo làn khói bay, tiên-sinh cười nụ, tiên sinh thích cười, tiên-sinh bằng lòng tiên-sinh lắm! tiên-sinh cứ vui lòng ngồi đợi, mắt vẫn tinh thần, không buồn ngủ.

Mười một giờ...mười hai giờ: «Quí tiên sinh tư hồi, có lẽ hẳn quên số nhà chẳng? Rồi một giờ sáng, hai giờ, mãi đến ba giờ... Tiên-sinh đã thấy nóng ruột: việc phóng sự chưa về! Có lẽ hẳn ngờ rằng ta đã ngủ, nên nghĩ sáng sớm mai lại đây cũng vừa, phải lắm, hẳn cũng cần phải ngủ chút.» Trưa, tuồng đồng hồ đình bốn giờ. Tiên-sinh ngồi thiu thiu ngủ gật. Bỗng tiếng giã làm tiên-sinh mở choàng mắt dậy giữa lúc đồng hồ điểm dè dè năm tiếng như cung ngái ngủ giống tiên sinh.

Tiên-sinh mở cửa. Viên phóng sự bước vào. Tiên-sinh hỏi dồn: «Thế...thế em (elle) ra làm sao? Lúc mấy giờ? Đàng cảm động lắm! Thâm kịch diễn cách nào?...»

Viên phóng sự ung dung đáp: «Em chả làm sao cả... khá lắm, cảm động thật... khó nói lắm. Có một điều là chúng tôi phải cầu tạ ngài đấy... có lòng tốt cho... đi... «điều tra» vụ ấy.» Một người bạn của phi-lô-dốp thuật.

LAMBLLOT HANOI — TÉLÉPHONE 880

AI ĐI QUA PHỐ NHÀ THỜ

Gần hàng Bông, chắc cũng phải đề ý tới một tòa nhà mới cất, trọng rất ngay-nga, tráng lệ, đó là hiệu của M. NGHIÊM XUAN-THỰC một nhà chuyên môn về nghệ thuật.

Cách sắp đặt ở trong xưởng rất hợp với ngoài; nhà kính, phòng tiếp khách, xưởng thợ đều phân biệt.

Nhân dịp đầu Xuân

Quý-khách chiếu cố sẽ được vừa ý, giá phải chăng, mẫu ảnh đẹp và đẹp, chụp theo lời mỹ-thuật.

Liên Việt Nam thư xã

239 Rue Lamblot Hanoi

Nhà giới thiệu:

I) «Vấn đề văn cụ-thể là quyền sách báo rõ cái nguyên uỷ và các thể-tài những lối văn-thi của ta khi xưa như: ca, từ-khẩu, phú từ-lục, kinh nghĩa, văn sách, văn xuôi của ông Hoàng Bật-Kỷ giáo sư trường Cao đẳng soạn, giá... 0p80

II) «Vở gia đình là hồ giáo-dục tiểu thuyết Sans Famille của Hector Malot ngày xưa được ra quốc văn lần thứ nhất... giá... 1p00

III) «Đồng-chu liệt quốc số I và số II giới thiệu... 1p00

Phúc Lợi

7.9.11 ROUTE DE HUE HANOI

DIỆM TÂM... TIỆN NHẬT
 LÀ ĂN BÁNH TÂY THÁNH
 của hiệu

VAN LAN

220 ARMAND ROUSSEAU 220
 TEL 621
 BÁNH NGON - CƠ HƯƠNG VỊ
 ĐÚNG PHÉP VỆ SINH

BÀ BƯỚI ĐUA LAI TẬN NHÀ SÁNG TRƯA CHIỀU

TU CAO ĐẾN THẤP.

Phong rao mới
 Thày kỹ lưỡng mảy chực đông.
 Đua ăn đua mặc báo giông lau chơi.
 Áo quần đáng mỗi lần thời.
 Mũ năm sáu chiếc, giầy mười mẩy đôi.
 Tháng lương vừa lĩnh mới rồi.
 Trang công trảng tang đời nhà lương.
 Nhỏ nhân chạy ngựa chạy ngang.
 Vay mười đồng bạc để mang về nhà.
 Kéo dè có kỹ vụng là ;
 Không tiền dong gạo át là nhân rằng.

Có kia vừa xấu vừa già,
 Còn hay làm đom. thật là thêm già.
 Mặt thời cạo nhẵn tro tro.
 Lông mày đánh liti, lơ mờ sợi giầy.
 Kem bôi da mặt nhựa nhầy.
 Phân trát thực giầy như thể quét voi.
 Vàng đeo, lụa đắp, có gì.
 Càng trang điểm lắm, càng lời xấu ra.

TU MỜ

Chuyện thật

Hai bà đi đến gần nhà Hội Khai trí tiến đức. Một bà lấy tay chỉ, bảo bà kia :
 Nhà này là nhà cho thuê cưới, sang lắm, hàn ghế bát đĩa, đủ cả người hầu, người hạ, tươm tất lắm.
 Tôi muốn tiến lên nói rõ để khai trí cho bà ta biết. Nhưng nghĩ lại thôi. Có lẽ bà ta vì một sự lầm ấy mà đã khai trí cho tôi biết, biết rằng phải thế mới là đúng.

Nói chuyện đi tây

Ngày xưa, ông Phạm-Quỳnh đi tây về ông kể chuyện đi tây : nào diễn thuyết ở hội Khai-trí, hội Trí-trí, nào viết báo Nam-phong. ông kể, kể mãi rồi ông ấy lên làm Thượng thư. Ngày nay, ông Trần-bá-Vinh cũng đi tây, ông cũng diễn thuyết ở Huế, cũng đăng trong báo Thực-nghiệp để kể chuyện đi tây, thế mà đến bây giờ... ông vẫn là ông Trần-bá-Vinh, vậy ời !

Họ nhữn

Báo Thực Nghiệp là một tờ báo nhữn nhữn, nhữn nhữn quá, chỉ muốn như cây lan mọc trong hang tối, chứ không muốn ai biết đến mình.

Ta phải khen tòa soạn báo ấy đã đạt tới mục đích, nghĩa là đã làm cho không ai biết đến tờ Thực Nghiệp.

Ấu cũng là một cái may cho báo ấy và cho người đọc báo.

Nhưng ông Mai-du-Lân hẳn giận Phong Hòa lắm thì phải, vì P.H. có trích mấy hạt đậu nhõn ở Thực Nghiệp nên mới có người biết là báo ấy vẫn còn.

Hai món văn bi

Trùng vịt khó tiêu, không biết còn cái gì khó tiêu hơn nữa không ? Hỏi thế tất ai cũng buồn sắc mặt mà đáp lại rằng : có văn của cụ Hoàng-tiêu-Bi.

Nhưng văn cụ bằng tụy có bi, nhưng chưa đến nỗi bi như văn ông cử Dương bá-Trạc, tự là Tuyết Høy. Văn cụ Hoàng bi vì thế văn cụ giải lướt thướt như cái áo thụng nhưng cụ còn có tư tưởng. Đến như ông Dương-bá-Trạc, văn ông giống như cái thùng sắt tã, ngoài bóng trong rỗng không có gì, không có tư tưởng gì. Vì thế văn ông lại bi hơn một bậc mà bi lại « bi rỗng ».

Ngày xưa, Chu Du ba lần học mướn, gặng cõ lên giờ mà than rằng :

« Giờ đã sinh ra sao còn sinh Lượng » ?
 Đọc giả bèn chỉ nước Nam, mấy lần ngũ gặt, cũng nên ngập mà than rằng :
 « Giờ đã sinh ra cụ bằng Hoàng, sao còn sinh ra ông cử Dương ? »

Ông cử Trạc chán chính lại quốc văn

Trong số báo Văn Học vừa rồi, ông cử Trạc tự hỏi rằng quốc văn ta đã thành lập chưa, rồi ông rầu rầu nét mặt tự giả nhời rằng : « chưa »

Ông lại tự hỏi rằng có nên chán chính lại quốc văn không, rồi ông khua chân múa tay mà tự giả nhời rằng : « nên lắm ».

Rút cục lại ông bắt chước ông Phạm Quỳnh ngày xưa, bảo nên học chữ Hán. Tưởng ông phát minh ra điều gì lạ, như học tiếng Quảng-đông hay tiếng Anh-lê chẳng hạn !

Ông giầy cho đọc giả biết rằng ngày xưa ta học chữ Hán vì chữ Hán, bây giờ ta học chữ Hán, vì quốc văn. Ngày xưa, ông Phạm Quỳnh trong báo Nam Phong thường nói rằng : « Ngày xưa ta học chữ nho vì chữ nho, bây giờ ta học chữ nho vì quốc văn ». Những người không biết lại cứ bảo ông cử Trạc bắt chước ông Phạm Quỳnh. Thật oan cho ông cử quá. Ông Phạm Quỳnh bắt chước ông cử đầu ! Hoặc giả chữ nho không phải là chữ Hán chăng ?

Giải quán quân

Bà Tường-Phổ xưa làm bài « giải lệ thu » đăng trong Nam-phong, ai cũng khen là làm lý, ai oán, sâu thâm, thâm thiết, ảo não và buồn rầu...

Tình ra bài văn đó có 61 chữ vừa Than ôi, ôi, và lệ, chia ra như sau này :
 29 chữ than ôi,
 18 chữ ôi.
 14 chữ lệ.

Một bài độ bốn trang, mà có những 61 chữ « ờ » ấy chữ, thì than ôi ! làm gì mà chẳng đáng bi thương.

Ông Tân Đà trước giữ giải quán quân về mộng với mì, đến bây giờ, ông

Lãng giữ giải quán quân về khóc : khóc mưa, khóc nắng, khóc đủ thứ, thứ gì cũng khóc mà khóc quanh năm.
 Bấy lâu nay, ông không khóc trên báo nữa, thì ông lại giữ giải khóc ở nhà.

Giữ quán quân về « chết » đi « sống » lại thì là báo Annam của ông Hiếu :

3 lần chết đi,
 3 lần ra đời.
 Bao nhiêu Tân-Đà làm cho số chết và số sống bằng nhau thì độc giả mới được ông làm lắm.

Báo Thực-nghiệp giữ giải là « một cái tờ ong : phần viên trong tòa soạn báo ấy là : ong bầu, ong bọ vế, ong chàm.

Thế mà cùng với « mũi ghim nhõn, mũi dao, ngòi bút sắt » lung cùng sống với nhau được thì cũng lạ thật.

Giải quán quân về ít người đọc nhất thì là báo Nam-phong Mà nhiều tranh vẽ và nhiều hạt đậu dụn nhất thì là báo Phong-hóa.

Khó chịu tới lắm

Kỳ từ kết giải quán quân vọt Bắc-kỳ vừa rồi, cấp Bình-Bút gặp Saumont-Samarq, ông Nguyễn-duy - Ninh làm giám cuộc.

Không biết ông ấy nói thế nào, mà đến nỗi để Saumont phải gát lên : ông nói làm tôi khó chịu !

Ông Ninh dậm chân, rồi ông rỗi, rồi ông xuống ghế, không làm giám cuộc nữa.

Ừ, thứ không làm giám cuộc nữa, xem họ làm gì nào ?

« Họ » không làm gì cả, họ chỉ gọi một người tây lên thay, thế mà thôi. Mà cứ như thế, rồi có lẽ họ quát cả người xem : đến đây bạn cả người ta !

Rồi người xem cũng đi ra, Được thế, họ lại quát cả Bình-Bút : « đi ra đi các anh làm nhõn cả người ta ! »

Bình-Bút lại cấp vọt đi ra.
 Trên sân chỉ còn có hai người, quy

ra đánh đờn. Được một lúc, họ quát cả Samarq : « còn anh, anh cũng bẽn - lồi lắm ! »

Samarq lại cúi đầu cấp vọt đi ra.
 Thành thử chỉ còn Saumont trên sân quần, rồi mình lại quát mình : « anh ra đi ! anh khó chịu lắm ! »

Thế rồi Saumont sách vọt đi ra nốt.
 T. Nal

Ông Hàn Thu Nguyễn-tiền-Lãng với tờ quốc

Trong báo Anam mới, ông Hàn Thu ní non, than thở với non sông tờ quốc rằng dân Việt không còn ai niên thiếu nữa. Rồi ông buồn, buồn rầu buồn rí, buồn vì có người không đồng ý với ông, đâm nói rằng thiếu niên Anam ta vẫn có, buồn vì xã hội ta đối với thiếu niên. — ông Hàn Thu đấy ! — ra chiều lãnh đạm, không biết cùng ông khóc hoa xoan rụng, nước Hy Lạp tan.

Ông buồn rồi ông dậm ghen, ghen với những người hơn ông, như ông Nguyễn-mạnh-Tường chẳng hạn, không còn dây nữa, ông vẫn ghen...

Sau rồi, ông lại gọi hồn tờ quốc ra để chứng cho tâm lòng ngay thẳng của ông : « ời tờ quốc ! tờ quốc ! » Tiếng ông kêu thiết tha lắm thay.

Chúng ta cũng nên ôm nhau mà khóc rằng : ôi Hàn Thu ! ôi Hàn Thu ! Người mới thực là quốc hồn quốc túy của ta ! người mới thực là di nhân của tờ quốc ta !
 TỬ LY

Kính cáo độc giả

Xin nĩ rõ để các bạn đọc báo muốn có đủ số để đóng thành tập biết rằng những số cũ đã hết cả rồi. Các bạn muốn có đủ số thì phải mua ngay và giữ lại, không nên cho mượn sợ mất mát đi, vì số báo nào cũng in đến đâu hết đến đấy nên bản báo không thể nào chiều v các bạn được
 PHONG-HÓA

HIỆU ÍCH-CAT
 47 HÀNG GAI HANOI
 LÀM ĐÚ CÁC THỨ
 DẦU VÀ CLICHÉ
 GỖ ĐỒNG, SẮT, NGÀ
 CAO-XU VÀ BIẾN ĐỘNG

— Bàn hàng phải chiều khách chứ ?
 — Chẳng chiều khách mà ông em em của tôi bao nhiêu lần rồi !

CHỈ CÓ HIỆU ĐỨC THÀNH

là bán đủ các thứ đèn
 N° 3 Rue des Médicaments Hanoi

VUI CƯỜI.

CUỘC THI TRUYỆN «VUI CƯỜI»

Bắt đầu từ số 23 bản báo mở một cuộc «thi cười». Trong mỗi số, sẽ đăng lên độ bốn, năm bài mà bản báo xét ra là hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng. Giải nhất một năm báo, giải nhì nửa năm báo để thưởng hai bài hay nhất trong bốn kỳ báo kỳ.

Mỗi bài không được quá ba mươi dòng.

Xin để ở ở cho rõ ràng, dễ tiện việc gửi báo bưu.

CUỘC THI TRANH KHÔI HẢI

Mỗi số báo sẽ có đáng vài bức tranh hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng: Giải nhất một năm báo. Giải nhì nửa năm báo.

Tranh vẽ chiều giải 13 phân, chiều cao 10 phân, có lời chú thích hay không cũng được, miễn là buồn cười.

Mấy lời phân trần

Có nhiều người hoặc bắt trước truyện cũ hoặc dựa theo truyện cũ hay chuyện nước ngoài mà làm bài «vui cười». Trừ một vài truyện đã phổ thông ai cũng còn thì không tài nào mà kiếm soát cho khắp được. Vì lẽ ấy nên những bài nào hợp phong tục Annam mà có vẻ tân kỳ, đặc biệt, thì bản báo cũng cho là trúng cách.

Phong-Hóa

Của M. R Yên-bay

Tính thật thà

Chủ nợ đến cửa vừa gặp thằng con chủ nhà, hỏi nó:

- Thầy có nhà không?
- Thầy con đi vắng.
- Bao giờ thầy về?
- Đề con vào hỏi lại thầy con xem.

Của L. V. L (Gia-Lâm)

Nhờ giáo huấn

Me - Tao cấm mày từ giờ không được chơi với thằng Phèo bên cạnh. Nó là con nhà mũi dọ.

Con - Thế nó có thể chơi với con được không, con là con nhà có người dọ, hở mẹ.

Của L. V. L Gia-Lâm

Trước một cửa hàng cơm

Một người khách ở trong hiệu đi ra một người sắp vào, thấy người ấy liền hỏi:

-Thưa ông ở đây giá tiền ăn có đắt không?

-Rẻ lắm, tôi ăn có một hào mà họ đem lên cả một con gà.

-Thế nhưng cách bày biện có lịch sự không?

-Lịch sự lắm, con gà họ đem lên cho tôi họ để vào trong một chiếc vỏ trứng.

Của cô H. H. B. Kampot

Chỉ nhà

Một người về thăm bạn ở tỉnh Mỹ đến đầu làng người ấy không biết nhà ở đâu. Nhìn thấy đứa trẻ chăn trâu bèn nói thăm: «này em, em có biết nhà ông Bá ở đâu không?»

Đứa bé đáp: «lời biết, nhà ông ấy ở gần nhà ông Lý».

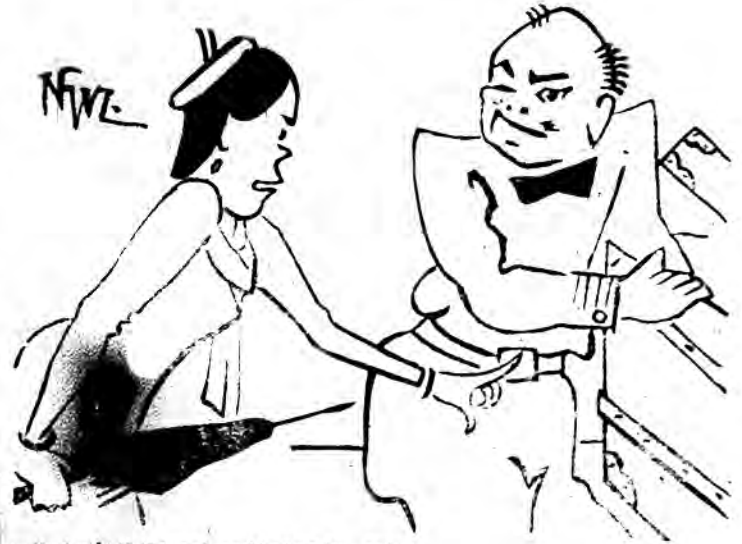
-Thế nhà ông Lý ở đâu?

-Nhà ông Lý ở gần nhà ông Bá.

Của X H Hanoi

Hiếu lắm

Một công-lữ Bắc-liêu đi giao cảnh chùa Hương, khi đến bến Đức, không biết thuyền đi chùa Hương lối nào. Bỗng thấy một tiểu thư người Bắc. Công-lữ liền cất mũ chào và hỏi một cách lễ phép:

-Hừ! giỏi thật! sênh ra là cày hòm. scây!..

-Ai, thêm soáy.. nghe tiếng «mọt kêu» người ta vội mở cửa thì không thì mọt đã chui hết!

-Thưa quý-nương, chẳng hay ghê(1) vì chùa Hang (2) lối nào đó?

Tiểu thư đỏ mặt lia tai.

thưa quý-nương, chẳng hay ghê(1) vì chùa Hang (2) lối nào đó? Tiểu thư đỏ mặt lia tai.

Của Đ. L. Hongay

Lạ quá!

-Này Ba ơi, tạ quá, tháng Lười nó «cộp» bài của anh, rồi tôi lại «cộp» của nó chứ tôi có «cộp» của anh đâu mà bài tôi lại giống bài của anh như hệt thế nhỉ?

Lạ quá!

Của H M K Namdinh

Giảng nghĩa chữ oho

-Này anh, yêu điệu, thực nữ, quân tử hồ cầu, nghĩa thế nào, anh làm ơn giảng lời nghe với.

À, đó là câu kinh thi «yêu điệu» nghĩa là ông eo, nghĩa là đi thì mới ông eo «thực nữ» là gái chín quả «tử hảo» là muốn chết «cầu» là tìm. Yêu điệu.

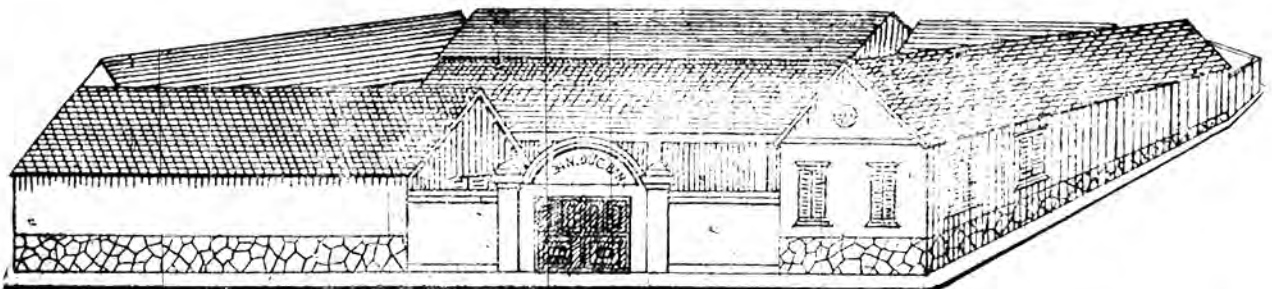
- 1 Ghe: thuyền
- 2 Hang: Hương

Danh sách những người dự thi

Cô H-H-B Kampot: 2 bài (tr. L-V-L, Gia gia - Gia-lâm) 5 bài N-M-D Sinh-lữ Hanoi: 4 tranh. H-M-K Henri Rivier Namdinh: 3 bài. N-H-V Compl. Thanh-binh: 3 bài. P-V-K dit N-M Bui Sontay 7 tranh 3 bài. Fantisit Hongay: 7 bài. D-T-CR Huế Hanoi: 1 tranh. I-M-C Doumer Haiphong: 1 tranh N-L-H BIC Hanoi 1 bài. D-V-S Bambou Hanoi: 1 tranh. N-X-H Car. Hanoi: 3 bài N-X-T Thanh-phong: 1 bài Hạo-nhien Hanoi: 5 bài N-A-H Tripp Hanoi: 1 tranh M-V-T cite V-T Hanoi: 5 tranh. Đinh-khoa: 2 tranh Cò B-H Phú-lý: 2 bài. Ú.N-V-Q Haiphong: 4 tranh. V-B-TR Huế Hanoi: 1 tranh L-S N Yên-báy: 9 bài. S tranh: N-V-D Hanoi: 2 tranh; N-X-V. Kiên-an; 5 bài V-V-T Route K-T Hadong: một bài P-Q Rousset Hanoi: 2 bài. D-b-T Garnier Hanoi: 6 bài.

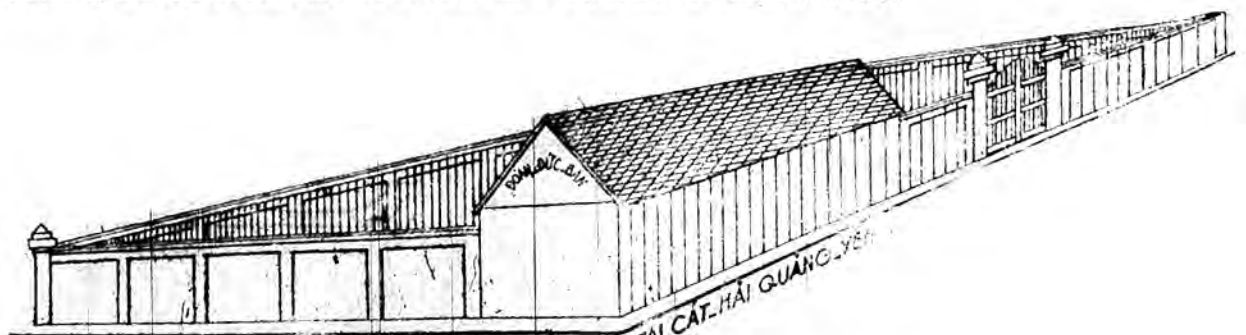
Cửa hàng bán Nước đá

23 phố Bờ Sông hàng Nâu (quả Glénzenau) Hà Nội

KHOẢNG LỘC NƯỚC MÁM TRẮNG CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BAN TẠI CÁT HẢI QUẢNG YÊN

2 Phố Bến-lầu thuy Rừ Murcha Poch, Haiphong

KHOẢNG MƯỜI CÁ CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BAN TẠI CÁT HẢI QUẢNG YÊN

Cửa hàng và xưởng mắm do M. Đoàn Đức-Ban quản trị lấy

CỎ ÁO TÌM

Mùa xuân, năm... chúng tôi một bọn năm người đi xem hội Lim, liền đường thẳng xe đi thẳng vào chùa Phật tích, rồi qua đò sang bên kia sông Thiến-dức Giang, xem chùa Bát-tháp.

Thật ra thì tôi cũng chẳng ưa gì đi xem cảnh chùa cổ, tuổi trẻ gặp ngày xuân, đến ngắm mấy cái nóc chùa rêu, mấy pho tượng mốc. thì còn hứng thú gì. Ở lại nghe hát quan họ, nhìn mấy cô con gái Bắc áo nâu non, thất lưng màu cà vàng, cảnh ấy hữu tình hơn. Nhưng trong bọn có anh Trương học ở trường Mỹ-thuật, anh ấy đi xem một cách thiết tha, nên cũng nể mà đi.

Chùa ở về phía trong, có một cái tháp đá lên cao vút, thoát trông nhận biết ngay là chùa Bát-tháp.

Chúng tôi vào chùa đi xem khắp các nơi, sự cũ đã già, ngồi lơ đãng ở một góc nhà tờ mực chúng tôi muốn làm gì thì làm. Anh Trương giắt chúng tôi đi xem, rồi giảng nghĩa cho chúng tôi nghe, bảo cái tượng này đẹp, cái bức trạm kia khéo. Thấy anh nói vậy thì cũng gật, cũng khen đẹp nhưng trong bốn chúng tôi, chắc không ai hiểu cái đẹp ở đâu.

Đến gian thờ mấy vị công chúa đời Trịnh, anh Trương bỗng đứng dừng lại như tìm thấy một vật gì quý. Anh lấy tay vẩy chúng tôi lại gần, rồi chỉ vào một pho tượng, bảo:

— Các anh trông!

Chúng tôi trông thì là một pho tượng một người con gái đứng hầu một vị Công chúa. Đến đây thì chúng tôi đồng ý với anh Trương đồng thanh nói:

— Chà! đẹp quá!

Hình pho tượng đều đặn, minh hơi thuần thuần, mày nếp áo rủ xuống trông như dịp dàng, linh động; khuôn mặt đẹp vô cùng, mắt nhìn xuống như thấy chúng tôi đến, nên có vẻ thẹn thùng, e lệ. Nhưng có một điều tôi rất lấy làm lạ, là tuy tượng gỗ mà có tinh thần, phảng phất như là người sống vậy.

Xem một lúc lâu, rồi chúng tôi rủ nhau xuống nhà trà, bảo chủ tiểu pha nước uống, để mặc anh Trương ở lại, tha hồ ngắm nghía. Uống tàn ấm chè mới thấy anh Trương xuống, anh ngồi thờ ra ở góc pho, không nói năng gì, cơ chừng như còn nghĩ đến pho tượng. Anh Loan vui tính nói đùa:

— Anh Trương, anh ấy mê cái tượng có con gái trên chùa rồi! Đẹp như tiên thế, ai chẳng mê!

Anh Trương lăm lăm: Đẹp, đẹp quá! Yên một lúc rồi như nói một mình:

— ... nếu là người thật!

Tôi nhìn ra ngoài cổng chùa thoáng thấy bóng mấy người con gái mặc áo nâu, liền gọi anh Trương:

— Kia, cảnh Hanoi về xem chùa.

Anh Trương nói:

— Chắc người vùng này, vì không thấy ô-lô...

Thấy vậy, anh nào cũng quay mặt về phía cổng: một bà cụ mặc áo sa-tanh đi vào với hai cô con gái, một cô mặc áo nâu tím, một cô áo nâu lam, theo sau một con sen mang cái chập đưng vàng huơng. Họ vào chùa như vào một nơi quen, chắc là người gần đây vẫn thường tới lễ luôn. Họ nhìn bọn chúng tôi mà chúng tôi cũng nhìn họ, nhất là cô mặc áo tím, vì cô đẹp.

Anh Trương bậm môi, nói:

— Cô áo tím!

— Làm sao?

— Là quá, anh ạ, là thực!

— Anh quen người ta sao?

— Không, không quen! nhưng lạ quá!

không quen mà lại quen.

Tôi bết cười:

— Anh nói cái gì vậy?

— Tôi không quen, nhưng mà bình như cô trông thấy một lần rồi, không nhớ ở đâu, lúc nào.

Anh ấy nhìn theo cô áo tím một lúc lâu, rồi như nhớ ra, vỗ mạch vào vai tôi, làm tôi rất mình, gát:

— Anh điên sao, anh biết cô ấy hay không thì mặc anh!

Anh ấy không để ý đến câu tôi nói, kinh ngạc bảo tôi:

— Anh này, kỳ quá... cô áo tím... giống như bết pho tượng lúc nãy!

Tôi mới sực nghĩ ra. Nhìn lại cô mặc áo tím mới biết lời anh Trương nói là phải. Từ giảng điện cho đến về mặt, đều y nhau.

Thấy về Hanoi cho kịp, vì lúc đó đã hai giờ chiều, Ra khỏi chùa, lên đê đi được một quãng, sắp rẽ xuống con đường nhỏ về chùa Dầu, thì anh Loan bảo chúng tôi:

— Xin lỗi mấy anh, tôi giờ lại chò. bọn chúng tôi cười khúc khích:

— Cô áo tím...thời hiệu rồi...anh cứ tự nhiên.

— Thế này, thực không phải với các anh, nhưng đi không đàng... biết đâu gặp một lần thì hai nữa.

— Ai bảo sao mà anh phải phân trần lời thời thế, cứ việc...

Anh Trương nói:

— Để giờ lại thì giờ lại cả bọn...

— Thời, anh Trương lại gheu rồi...

— Gheu thời muốn giờ lại vì pho tượng.

Anh Trương bỗng đứng dậy chạy vào gian thờ Công-Chúa. Tôi và anh Loan cũng chạy theo, càng nhìn pho tượng càng thấy giống. Anh Trương đứng dờ ra, dăm dăm không chớp mắt. Tôi nói:

— Pho tượng với người con gái, ai đẹp hơn?

— Ngang nhau, vì giống bết nhau.

Anh Loan nói:

— Người con gái hơn, thú vị hơn.

Nói xong quay mặt lại, ngưỡng quá, vì bà cụ và hai cô con gái vừa bước vào, chắc nghe rõ lời chúng tôi nói.

Bà cụ hỏi:

— À, tý nữa, chúng mình lại quên anh Trương là một nhà mỹ-thuật, nhưng anh Loan giờ lại vì cô áo tím chứ không phải vì pho tượng đâu... mà anh ghen pho tượng thì còn đấy, dịp khác giờ lại...

Tôi nói:

— Phải đấy...ta đi thôi, để một mình anh Loan trở lại, đừng quấy rầy anh ấy.

Anh Trương cười gượng, ra về không bằng lòng.

Tháng bảy năm ấy, bọn chúng tôi tốt nghiệp ở trường ra, tản mát mỗi người

— Máy ông ở Hanoi sang thăm chùa? — Bấm vàng...

Rồi không biết nói gì nữa. Anh Loan thì nhìn cô áo tím, anh Trương nhìn pho tượng. Tôi phải cố mới nhìn được cười, rồi nói:

— Thời ta ra, để bà cụ và hai cô vào lễ.

Vừa ra thì gặp hai ông bạn, bảo sang chùa Dầu xem rồi tiện đường ra ga Phú-

một phương. Năm sau, tôi ở Lạng-sơn về Hanoi tình cờ lại gặp anh Trương ở ga Kép lên. Câu chuyện vẫn y, tình cờ lại nhắc đến cuộc đi chơi khi còn học tại trường, lại nhắc đến chùa Bát-tháp. Anh Trương thần thờ nói:

— Cô áo tím...

Tôi vội hỏi:

— À! chuyện ấy sau rồi ra sao?

— Tôi không gặp nữa, anh ạ. Tôi đã hai, ba lần đến Bát-tháp...

— Anh đến xem lại pho tượng chứ gì, độ ấy anh thích pho tượng ấy lắm thì phải.

— Vâng, pho tượng còn đấy, nhưng... Anh Trương ngừng một lúc rồi như người muốn thổ lộ câu chuyện riêng, bảo tôi:

— Pho tượng ấy có ma hay không thì không biết, nhưng lạ lắm... ngày chủ nhật sau tôi giờ lại, nhưng kêu các anh, sợ các anh bết, các anh cười. Lần ấy thì vì muốn vẽ pho tượng mà giờ lại. Đến khi trông thấy pho tượng, tôi mới biết là tôi nhầm, tôi nhầm lắm, tôi mới biết tôi đến chùa là vì... vì cô áo tím. Hết tôi nhìn đến pho tượng, là có một cái sức mạnh vô tình bắt tôi nghĩ đến người con gái áo tím, bắt tôi nhớ, nhớ một cách thiết tha, khao khát muốn gặp ngay người ấy... tôi mới biết là tôi yêu! Gặp nhau mới có một lần, chỉ trông thoáng qua mặt, mà mang một tâm long yêu dầm thắm như thế, kể cũng lạ. Nhưng mà thực quá như thế. Tôi cho là vô nghĩa lý, vì vậy chỉ yêu thầm, yêu một cách tuyệt vọng. Về sau, tôi lại đến hai, ba lần, đến để được nhìn pho tượng, nhìn pho tượng để nhớ đến cô áo tím... tôi như người mê man, nhớ, thương, yêu, vợ vợ vẫn vẫn...

— Hay lại anh thích pho tượng quá, ước ao cái pho tượng ấy là người thật, nên anh mê cô áo tím.

— Tôi không biết có phải thế không, tôi chỉ bết tôi yêu, mà càng ngày lại càng yêu... anh này! nhiều khi tôi có cái ý tưởng đại đột muốn ăn tượng pho tượng ấy về, nhưng nghĩ tượng gỗ không tài nào thay được người thật, nên lại thôi.

Xe đến ga Bắc-ninh, anh Trương từ biệt tôi xuống, rồi nói:

— ...Già bây giờ tôi được gặp con người ấy!

Tôi ngồi trên xe, nhìn theo anh mà ái ngại, anh Trương tôi từ lúc còn đi học đã có tình vẫn vợ, có lẽ anh vẫn vợ suốt đời.

Khi về Hanoi, tôi tìm đến nhà Loan, chuyện trò một lúc, tôi nhắc đến câu chuyện chùa Bát-tháp, và cô áo tím.

— Hôm ấy, anh trở lại chùa rồi ra làm sao?

Anh Loan cười mà không trả lời. Tôi lại hỏi:

— Thế còn cô áo tím, từ độ ấy đến nay anh có gặp nữa không? Tôi nghiệp cho anh Trương quá, mấy lần trở lại chùa.

— Anh ấy đến chùa ngắm pho tượng chứ gì?

— Không, anh ấy đến chùa nửa vì pho tượng, nửa vì...

Nói chưa hết câu, thì có tiếng giầy ở nhà trong, một người đàn bà rất đẹp đi ra, thấy khách lạ thì cúi chào, rồi lại quay trở vào ngay.

Tôi mờ to mắt, ngạc nhiên, buột mồm nói:

— Cô áo tím!

Anh Loan mỉm cười, nói:

— Phải, chính cô áo tím, giống pho tượng chùa Bát-tháp... nhà tôi bây giờ.

— Sao anh không cho tôi bay, không cho anh Trương biết kẻo...

Tôi định nói thêm « kéo tội nghiệp » nhưng nghĩ lại, lại thôi. Không cho anh Trương biết cũng phải, biết thế thì đừng biết cho xong. Tôi lại cầu gười cho anh Trương không bao giờ biết rõ, cứ để anh ấy còn chút hy-vọng ở đời, hy-vọng đi tìm một cái ảo mộng, mà anh không biết là ảo mộng, hy-vọng có ngày — cái ngày tôi mong không bao giờ có — tìm thấy cô áo tím!

TIN THỂ-THAO

Trên sân quần C. S. A. Hanoi Số phận cái cúp Peyroux

C. S. A. giữ nổi năm nữa không?
Hai tháng trước đây, Hồi ấy, Dương và ở Saigon ra, Giáo đang sốt rét rừng Bình còn ở trên bờ sông Hương. Một bức thư lén nhem gửi đến sân quần phố Cao-đắc-Minh: C. S. F. khiếu kiện, cúp Peyroux. Thì ra C. S. F. muốn nhận cơ hội, kiêng về phố Char, les Coullier cái lọ, nó nặng những một trăm hai chục kí-lô.

Năm tây mới, khai vật

Theo đúng điều lệ của nhà treo giải thưởng, C. S. A. ben ngày gặp nhau. Tình cờ ngày hẹn lại nhằm ngày bắt đầu tranh giải vô địch đánh đơn. Rồi chủ nhật này, qua chủ nhật khác, lần nữa đến đúng 8 Janvier 1933, hai hội Xéc Pháp - Nam mới chính thực quyết nghị cái cúp không lồ, nó đã làm cho bọn Samuel, Edel, Lelan, đứng ngồi không yên từ đầu mùa quần vợt.

Samuël - Dương tái đấu

Lần này, Samuel quyết trí phục thù. Chẳng đã chữ sấn đầu bốp và nước thêm đôi méo mướp. Còn Dương? Ngoài sự luyện lại ngón tấu, Dương hứa sẽ mặc nhiều sơ mi, lúc thay đỡ mất thì giờ của công chúng.

Bình tập cúp Peyroux

Từ ngày vắng tiếng trên báo Annam Mới, Bình bình như thừa thì giờ luyện tập. Chẳng thế, ngày nào cũng thấy Bình cắp vợt lên C. S. A. dượt đỡ lắm. Bình lại nói: chuyển trước vì tôi mà samuël được ăn quýt của B.K.T.T. Tôi phải cố, sợ B.K.T.T. tổn nhiều quýt, thiệt hại đến bọn Huyền.

Giáo tập cúp Peyroux

Đố biết ai mê «tăng-ni», hy sinh cho «tăng-ni» nhất?
— Ông Phan-văn-Giáo chứ còn ai? Chẳng thế, chủ nhật nào ông cũng phóng «201» từ Thanh ra, lại ở Tráng lệ khách sạn, thứ hai mới phóng về. Năm ngoái, vì ông, C. S. A. cúp cúp

Peyroux. Năm nay ông lại cố giữ cúp cho hội. Nghe đầu ông và sáng chế được một thứ thuốc bổ, uống vào chạy suốt ngày không thấy mệt, càng tui càng dẻo, càng cúp càng miết, se vít quả thứ nhì mạnh hơn quả trước.

Đội đánh cúp Peyroux song, Yo-Yo sẽ giới thiệu với anh em thứ thuốc này.

Yo-Yo đánh cuộc

Vận đồ đang tấy, C. S. A. còn giữ cúp Peyroux. Edel, Lelan chưa phải là địch thủ của Giáo-Bình thì sự được thua như đã định trước rồi. Kịch liệt hơn chẳng có cuộc tái đấu Samuel-Dương. Nếu ai hoài nghi, Yo-Yo xin đánh cuộc.

XEM QUA CÁC HỘI

II Jeunesse Tonkinoise

Sau một cuộc nam da khố hai, chôn sân bốn chỗ «vô địch Bắc-kỳ» dưới giòng nước sông Đổng-Nai, jeunesse Tonkinoise lui thủ về camp. Rồi thì Uyên trở lại đất Thăng-Long, Bình và Ba Già lui về hội cũ, Nghiêm lại số áo Stade Hanoien, lòng người chán nản, buồn thay!

Tuy vẫn Hiền, vẫn Trọng, vẫn Chất, vẫn Sen; nhưng thực ra jeunesse đã tự mình làm giảm cái lòng tin yêu của công chúng.

Thật vậy, mùa bóng tròn năm nay, ít ai để ý đến jeunesse. Cái duyên vô địch chẳng lẽ lại phù du ngắn ngủi với đội ban của Hiền mười thế ư?

Muốn chuộc lòng tin của công chúng, Jeunesse cần phải chơi vài cuộc xuất sắc trong kỳ tranh giải vô địch gần tới, mà nhất là cuộc tái đấu với Eclair.

Cái nhăm in giấy quảng cáo cho đấu thủ mình, tư sùng như Vạn lý trường thành, hữu nội hay nhất Đông pháp. Yo-Yo mong jeunesse sẽ có dịp sờ mó bằng vài trận tranh đua ráo riết, nâng cao nghệ thuật của đội ban, vừa giữ chức vô địch năm vừa qua.

Chớ vội kiêu căng, tự mãn, mới mong liền bộ nhiều!

Yo-Yo

Tranh vô địch bóng tròn

Hạng nhì. — Lumière Sơn-tây bại B.I.C. 2 - 0

Cuộc chơi nề oải, rời rạc... Có người bảo lần sau có đi xem phải đem đồng hồ đánh thức. Vẫn biết đá chưa luyện thì không có khỏe hay, nhưng đã gọi thể thao thì lúc nào cũng phải hăng hái; lúc nào cũng phải gắng sức. Muốn giỏi thì phải tập lâu, nhưng gắng sức, cố thắng thì tập mà không làm được.

Hạng nhất. — Eclair hạ Stade 4/1.

Bên Stade còn Viễn, Louis, Dịp, Dân. Bên Eclair các tay giỏi lại thêm Bình và Ba Già mới trở về Hội.

Eclair luôn luôn công kích, từ đầu cho đến cuối. Nếu hôm ấy, Nhuận không hay, thì Stade còn thua nhiều nữa.

Lưu đứng hậu tập, đỡ được lắm quả hay, đội đầu mấy quả cứu nguy rất tài tình.

Ba Già bị marqué dữ quá, nhưng mỗi lần quả ban đến chân là một lần nguy cho Stade. Sau khi Eclair ăn quả thứ nhất, Ba Già được bóng tạt vào lưới. Eclair 2 - 1 stadade 0.

Rồi đến giờ tạm nghỉ. Tăng nhì, Lưu đứng trung phong. Nghiêm đi hữu nội, cũng những không đỡ được thế cuộc, stade vẫn bị lấn đất. Quả bóng lăn lộn trước cửa sân stade Ba Già được bóng, nghiêng mình quặt vào lưới một cách bất ngờ.

Eclair 3 - 2 Stade 0
Lưu, Nghiêm hăng hái lên, cố gỡ.

TÊN CÁC HỘI BAN	ĐÃ CHƠI	THẮNG
Eclair	4 cuộc	4
Olympique	4 cuộc	1
Lạc-Long	4 cuộc	1
Stade Hanoien	3 cuộc	»
Jeunesse Tonkinoise	3 cuộc	2

Nghiêm sút vào lưới một quả cứu danh giá cho Stade:

Eclair 3. Stade 1

Nhưng bên Eclair, lối chơi toàn đội rất khá, nên Stade không thể nào lên được. Stade đã mệt, còn bên Eclair các đấu thủ biết chỗ đứng, nên vẫn sung sức như thường. May có Nhuận đỡ làm quả rất hay, nên chỉ thua một bàn nữa, do Ba Già sút vào:

Eclair 4. Stade 1

Lối chơi

Bên Stade hàng-liền đạo tăng đầu chơi giỏi. Lưu hay, cố công, lúc nào cũng hết sức. Đáng khen Nhuận hôm nay sáng suốt, lanh lẹ. Nghiêm hay nhưng tăng đầu cô độc không làm gì nổi. Kể lần này soàng, lại phí sức, hay chạy theo sau địch thủ khi họ đã được bóng. Chạy theo sau để gọi là có chạy chứ không cốt cướp bóng.

Bên Eclair toàn đội hay cả, — từ xưa đến nay chưa có đội ban nào đấu thủ hay đều như vậy.

Hãy bắt là Ba Già, Qui, Tâm B, Tín, Đỗ làm hết phận sự, nghĩa là ít khi phải làm việc.

Haiphong — J. T. hạ Lạc-long 6/0.
Lạc-long giao này đen tẻ, thua seph 2-5 ở Huế, về công lại thua J. T. 0/6. Đã đành hết hy vọng về chức vô địch năm nay, nhưng phải cố lên, may vớt vát lấy cái cúp thành phố vậy. Cố thì chắc cô ngày tháng.

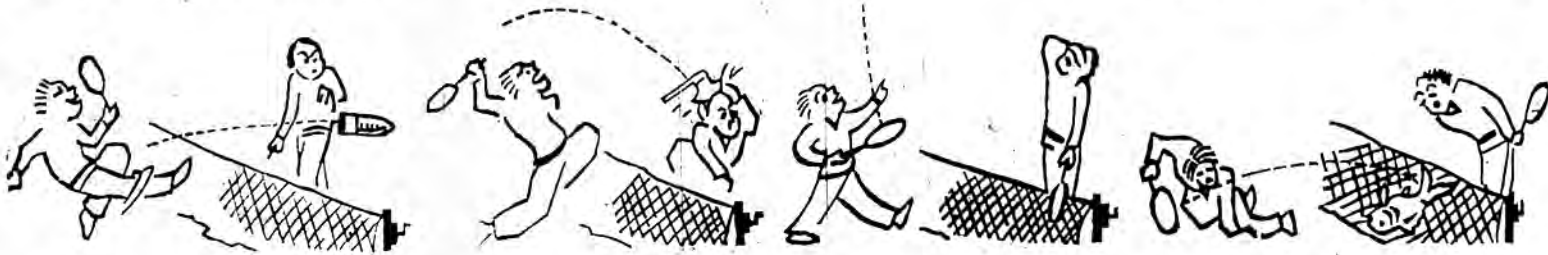
Ya-Ya

HỘI BAN	ĐÃ CHƠI	THẮNG	HÒA	THUA	GỌN AN	CỘT THUA	ĐIỂM
Eclair	4	4	»	»	10	2	12
Olympique	4	1	»	3	7	16	6
Lạc-Long	4	1	1	2	9	13	7
Stade Hanoien	3	»	1	2	8	12	4
Jeunesse Tonkinoise	3	2	»	1	12	3	7

XEM SỐ TÈT

của PHONG-HÓA

20 trang. In mùi. Có bìa, giấy trắng

Ông ấy khỏe «tiu» trái phá!

«si-mát» búa hồ!

«lốp mặt giò!»

...nhưng kỹ thuật!

HUẾ DÂN • • • **NHÀ TRỒNG KANG**
KẾ HÃNG ĐA GIÁP HANG BÔNG

CHUYÊN MÔN
TRỒNG RỪNG, CHỨA RỪNG
ĐUÔNG NG: VẠN QUYÊN
CƠ ĐANG CHỨC CHỈ 8 PHÁP
VỀ LẠI CÔNG VIỆC HẠT CẦN
THAY MÀ MÀU CHONG

HUẾ DÂN

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

Hai tối hát lấy tiền giúp dân đói hai tỉnh Bình-định và Quảng-trị do các viên tổng sự sở Nông-giang ở Phủ-diễn (Nghệ-an) tổ-chức

Tối 25 và 26 Décembre, các viên tổng-sự sở Nông-giang ở Phủ-diễn (Nghệ-an) có tổ-chức một cuộc hát để lấy tiền giúp dân bị nạn trong hai tỉnh Bình-định và Quảng-trị. Kết quả rất mỹ-mỹ.

Tiền thu được phỏng chừng 250p, ở hạt Phủ-diễn mà thu đến 260p thì thật không ai ngờ.

Các vai tuồng đều được công chúng hoan-ngheh, nhất là Nguyễn-gia-Đông được khán giả khen ngợi hơn hết.

Một điều đáng lưu-ý là tiền chi tiền gì trong cuộc hát này các ông tổ-chức cũng đều chịu hết cả, nên số tiền thu mới được nhiều như thế.

Cứ chỉ các ông thật đáng khen: vì thương xót đồng bào đói rách mà không lo tổn công hao của, bỏ lợi riêng mà lo đến ích chung. Mong rằng sau này nhiều kẻ noi theo cái gương kia thì có lo gì đồng bào đang bị cơn thống khổ trong hai tỉnh kia lại không chóng có cơm ăn áo mặc. Mong thay!

Nay số thí nghiệm xét ra chất thuốc ấy có nhiều nhơn ngôn bôi vào vết máu có thể chết ngay được người.

Thứ ba 27 Decembre Tòa đĩ đem xử vụ này thì thầy lang cãi lọ thuốc ấy không phải của mình đĩ đưa cho gia chủ dùng.

— Khôn sạ! cãi lẽ rồi lại đĩ đem cho thầy thì tội ai gánh cho tội?

Kết quả tòa phạt lang Phiệt 3 tháng tù. Đĩ, lăm gương sáng, các thầy lang hăm nên soi.

Thiếu-niên Việt-Nam làm rục rở tiếng bên nước Pháp

Cậu Nguyễn-Hữu-Bôn được thưởng mẽ đay cứu người

Chắc độc-giả còn nhớ tên cậu Nguyễn-Bôn, cựu sinh viên trường về Gia-định, hiện đương tổng học ở trường Mỹ-thuật Paris, mới đàu họ cậu có cứu được một cô gái Pháp mới 6 tuổi té xuống hồ Anancy

Được tin rằng cậu Bôn mới được thưởng mẽ đay cứu người. Ấy là một điều làm cho rục rở tiếng bên Pháp đó.

Ngoài ra, nói về học nghiệp của cậu, thì trong kỳ thi các trường Mỹ-thuật ở Pháp cậu Bôn đàng được hạng nhì lãnh thưởng ngàn quan, thì lớp dự-bị trường Mỹ-thuật Paris, cậu Bôn lại đàu được thứ năm trong số 60 học-sinh, kỳ thi nhập trường ấy thì đàu thứ 37 trong số 107 sinh-viên, nhà Mỹ-thuật Pierre Laurens đã lựa cậu Bôn làm đệ-tử trong 4 người đệ-tử.

Lại trong cuộc thi Thành-phố Paris tổ chức, thì cậu Bôn đàu được thứ tư. Rồi mới đây cậu lại giựt giải nhất Lefranc tại trường Mỹ-thuật.

Được thưởng mẽ đay cứu người đã là rục rở tiếng, học nghiệp được như vậy lại càng về vang máy hơn nữa.

Một nhà y sỹ Hoa-kỳ mới sinh ra thứ máy cãi tử hoàn sinh

Phòng viên bio Le Matin ở Luân đôn mới thông tin rằng: y sỹ Hyman người Hoa kỳ mới chế song cái máy làm cho quả tim người ta đập được sau khi bị nạn, hay mắc 1 chứng bệnh nặng. Phấn chính cái máy này có 1 cái kim để vào quầng giữa 2 mạch của quả tim. Nhờ cái kim ấy mà người ta dùng điện để phát sinh những tia điện để đẩy như quả tim đập lúc thuở còn sống. Người ta chế ra thứ máy cãi tử hoàn sinh đó để dùng để thí nghiệm các loại vật đĩ chết rồi thì trong 2000 con thí nghiệm chỉ có 1 con không có kết quả mà thôi, còn ra thì con nào quả tim cũng đập lại như thường việc tuần hoàn trong mình lại chu lưu như trước.

Y sỹ Hyman nói rằng đem máy ấy dùng chữa cho người không có gì nguy hiểm cả ông chỉ yêu cầu người nhà của các bệnh nhân báo cho ông biết trước thì ông có thể làm cho người hấp hối khỏi chết được. Nhưng từ trước đến nay chưa ai đáp liếng gọi của ông.

Tại tòa thánh bên La-mã

Một người Nam được phong làm mục-sư

La mã — Hôm vừa rồi, tại tòa thánh La mã, Hồng y giáo chủ Marchetti Salgasciani có phong chức mục-sư (prêtre) cho mấy học sinh ở trường đại học cổ động về đạo. Trong số người được thăng chức đó có ông Antoine Tri là người Việt nam và ông Pierre Sơn là người Trung hoa.

Mục-sư Antoine Tri sau khi lãnh chức này rồi đĩ sửa soạn về nước.

TIN TRUNG HOA

Chức Hành-chính viện trưởng hiện về tay ai

Nam kinh — Từ sau khi Tổng tỉnh Vệ tân chức Hành chính viện trưởng, chức đó vẫn bỏ trống, trước đĩ có tin Tổng tể Văn tam quyền, đợi kỳ Tam toàn hội nghị vẫn rồi sẽ bầu người thực thụ. Nhưng trong kỳ hội nghị này, không hiểu tại sao không thấy ai đề cử đến vấn đề ấy.

Tôn Khoa, người từ trước đến giờ mà cũng tưởng sẽ lên thay U ng, nhưng trước hội nghị, Tôn tuyên bố không nhận chức ấy.

Vậy thế ra viện Hành chính là một viện quan hệ của chính phủ Trung hoa mà chức viện trưởng vẫn khuyết, không hiểu những mệnh lệnh mới sẽ do ai dùng làm ban bố?

Tiền hay lui, Trương-học-Lương sẽ đi vào đường nào?

Kỳ tam toàn hội nghị vừa rồi, Trương học-Lương cũng có đến dự. Với cái thái độ « bất đề kháng » của Trương và cuộc Trung Nhật chiến tranh, bị hội nghị công kích dữ dội lắm.

Người ta bảo Trương bây giờ chỉ còn có hai đường nên đi: một là xuất quân đi tiêu trừ cộng sản để chuộc lại tội trước hai là từ chức hạ giá để nhường lại cái ghế chủ tịch Bắc bình cho người khác.

Vậy tiền hay lui? Từ chức, hay đi tiêu cộng? Địa vị của Trương bấp bênh lắm, nếu Trương không nhận định phương châm hành động của mình, cứ giữ thái độ mập mờ như trước:

« Những câu thơ tự-nhiên và linh hoạt của tác-giả (Văn-Hạc)

Mảnh Hồn Thơ

« nó như một cơn gió trẻ-trung « thổi vào cõi lòng ta vậy »

(Ngọ-Bào số 1240 ngày 2-10-31)

CINÉMA PALACE

Programme du Mercredi 4 au Mardi 10 Janvier 1933
Pathé Journal Sonore et Parlant
Actualités arrivées par avion
Gaumont Franco Film Aubert présente
Un grand film sportif parlant français
Les Chevaliers de la montagne
Réalisé par Mario BONNARI
Interprété par
une pléiade des meilleurs artistes de l'écran
Louis TRENKER — Marie GLORY
Jim GÉRALD — Pierre MAGNIER
Symphonie alpestre d'une splendeur inégalable

NHÀ THÍ NGHIỆM BỆNH LẬU GIANG

Đã phát minh những thứ thuốc chữa về bệnh ấy

Hệ thuốc Lê-Huy-Phách làm thuốc đã lâu năm, đặt phòng riêng để thí nghiệm bệnh Lậu và Giang mai. Hồi năm 1931 đã phát minh những thứ thuốc này để chữa về bệnh ấy. Lậu mới phải (état aigue) bất cứ nữ, máu huyết tức, chỉ dùng từ 4 đến 6 là khỏi hẳn, mỗi ve giá 0p40. Lậu lâu năm état chronique thường sinh nước tiểu vàng đỏ, hay đục cùng là vẫn vào lúc đi tiểu thấy nóng, từ chỉ mỗi một, yếu đuối và còn sinh nhiều chứng khác nữa. Như thế chỉ dùng 2 ve liệt trùng giá mỗi ve 0p60 và 1 hộp to bỏ ngũ-lang-trừ lăm 2p, hộp nhỏ 1p0, là khỏi hẳn. Thứ thuốc này ai dùng không khỏi sẽ trả lại tiền. Còn bệnh giang mai thì bất cứ nặng đến đâu, uống thuốc của bản hiệu cũng chóng khỏi hơn là bệnh lậu, ai ai đều biết. Muốn hỏi điều gì định theo timbre 0p05 gửi lời ngay

Ở xa mua thuốc gửi thư về sẽ cách lịnh hời giao ngân (C. P.) thư và mandat xin đĩ:

(M. Lê-Huy-Phách 12 Route Sinh-từ Hanoi (Tonkin)

4-5 Février 1933

tại KHAI-TRÍ TIẾN-DỨC

Thị «Nữ-Công» giúp viện «Bào-Anh và Hội Quảng-Thiện»

(Xin hỏi thẻ lệ tại trường Việt nữ - 26 D phố bờ sông)